

Šepot se proměnil v hlasitý síních. Někdo tvrdil, že takovou hloupost v životě neslyšel.

Do hovoru vpadl temný ženský hlas a smích rázem utichl. „Cože?“ zeptal se jeden z mužů. „Vy chcete tvrdit, že to snad odpovídá pravdě?“

V hlasu ženy bylo slyšet zlost. Pak se opět ozval bláznivý smích. To mohl být jenom Hiob. Nikdo se nesmál každé blbosti jako Hiob Malvers.

„Nesmysl,“ konstatoval jiný hlas věcně. „Jsou to halucinace nebo bůhvíco. Donutili je k přistání. Vy přece všichni víte, co se tam venku děje, ne?“ Hiob se znovu zasmál.

Nikdy jsem ho neměl moc rád a teď jsem ho přímo nesnášel. Byl to malý, kulatý človíček s růžovými tvářemi a studenýma očima. Jakmile se v mém oddělení něco nezdařilo, s určitostí za tím vždycky vězel Hiob Malvers.

„Ticho!“ zvolal jsem přísně. „Kčertu, buďte už konečně potichu. Zatím nám může být docela fuk, jestli přistání proběhlo dobrovolně, nebo ne.“

„Jistě,“ zabručel Billy Plichter. „Oukej, tak začneme. Takže jak to tedy bylo, Olafe? Proč jako měla být nová Teftrisova rovnice chybná? Hej, Olafe, co je? Olafe, myslím tebe! Olafe, proč ta rovnice nesedí? Olafe... Olafe... Olafe...“

Volání bylo stále hlasitější. Připadalo mi to, jako by mi v hlavě cinkaly zvonečky. Slyšel jsem se odpovídat, a přitom jsem to neodpovídal já.

Olaf jsem já! Bezesporu to bylo moje jméno, které tam pořád vyvolávali. Cítil jsem, jak mě čím dál silněji bolí hlava. Billy Plichter byl ve svém naléhání nemilosrdný. Zasluhoval jsem klid, samozřejmě že jsem zasluhoval klid!

Kdosi začal mluvit. Chvilí trvalo, než jsem ta slova zachytil. Vycházela z mých úst. Nejradši bych se zachechtal, ale bolest hlavy mi to nedovolovala.

Těsně vedle mě cosi syкло, něco mě píchlo do stehna, pak se mi v těle rozlilo příjemné teplo a já se jen divil doktorovi, který mi v přítomnosti ostatních píchl injekci.

Stydl jsem se. V místnosti byl přece „Willy“ Fergusen! Jak mi mohli dát injekci takhle veřejně?! Určitě mi přitom odhalili stehno!

Před očima se mi kupila krvavá mlha. Bolesti hlavy se proměnily v tupé bušení. Už se to nedalo vydržet.

Když se mi vrátil zrak, najednou jsem pochopil, že „Willy“ Fergusen v místnosti nemohl být. Hiob se znovu zasmál, ale ani on tam ve skutečnosti nebyl. Těsně přede mnou svítila velká obrazovka.

Překvapeně jsem sledoval její barevný obraz. Mí spolupracovníci si povídali o věcech, které mi byly velmi dobře známy. Setrval jsem mezi nimi, a přesto jsem ležel tady.

Ostrý obraz se najednou zamlžil a místo něj jsem spatřil hodiny. Kdosi slavnostně oznamoval: „Čas uplynul, můj pane!“ Jaké to bylo divné oslovení? S námahou jsem otočil hlavu. Jak prosím?“ zeptal jsem se ztěžklým jazykem.

„Čas uplynul, můj pane!“ pronikl stejný hlas do mého ucha. Tentokrát už nezněl tak slavnostně, spíš jen kovově.

Ricova plastická tvář se svrátila. On se usmíval! Zamžoural jsem do jeho strnulých očí.

„Ahoj,“ řekl jsem slabě. „To je Rico?“

„Ano, je to Rico, můj pane. Byl jsem nucen tě vzbudit. Čas uplynul. Přesně devětašedesát let, můj pane.“

Zlobil jsem se kvůli tomu oslovení: Roboti by neměli být programováni na používání takových poddanských výrazů. Myšlenka se mnou zacoulala a poznání se vracelo bolestivou cestou. Napřímil jsem se.

Rico okamžitě zakročil. Pod měkkým, pružným plastikem jeho dlaní jsem cítil tvrdý kov. Mé klouby byly jaksi zrezivělé: Konečně jsem se podíval na hodiny na obrazovce.

„Jenom šedesát devět let? Nastavil jsem je na sedmdesát. Co se stalo?“

Rico byl paličatý, jak umí být jenom stroj.

„Jen šedesát devět let, můj pane,“ vysvětloval chladně. „Přesně před šestatřiceti hodinami, třemi minutami a osmnácti vteřinami jsem dostal příkazový impuls.“

Takže potřeboval zhruba třicet šest hodin, aby mě probral z hlubokého biospánku podobného smrti.

„To je moc, hrozně moc!“ signalizoval můj mozek. Pak jsem se znovu sám sebe ptal, jakou chybu jsem udělal v nastavení časomíry. Určitě to byla moje chyba... Tenkrát to proběhlo všechno tak rychle - tenkrát, když nahoře začali s tím atomárním nesmyslem.

Ohlásila se mechanická mluvčí jednotka. Hodiny z obrazovky zmizely. Audio - a videoimpulzy vykonaly své. Nebýt zprostředkovaného Hiobova vlezlého smíchu, asi bych se hned tak neprobudil.

Podíval jsem se na Ricovu plastickou lebku. Patřil k několika málo robotům, zkonstruovaným ke střežení a ošetřování strojů kopule. Dobře že tu byl. Potřeboval jsem si s někým popovídat.

Napravo vedle lůžka vyjela aktivační sprcha. Celá ta malá místnost se podobala modernímu operačnímu sálu, jen s tím rozdílem, že tu nebyli žádní doktoři. Zůstal jsem ležet pod sprchou, která probouzela mé buňky, a vzpomínal přitom na důvody, které mě přivedly k rozhodnutí pro hluboký spánek.

Správně - před 69 lety ztratili odpovědní činitelé všech tří velmocí nervy. Když v Asii odstartovaly první rakety, ponořil jsem se ve své kopuli na dno oceánu. Co se asi stalo s lidmi? Představa osudu, který zastihl miliardy lidí, byla úděsná. Bylo docela dobře možné, že jsem v této chvíli jediným člověkem na Zemi.

„Člověkem!“ zasmál jsem se hořce.

Rico okamžitě přispěchal. Pokud jeho umělé oči dokázaly vyjadřovat soucit, pak to bylo teď.

Zůstal jsem ležet a vychutnával masáž měkkých plastických rukou. Takovou kúru jsem potřeboval.

Trvalo ještě několik hodin, než jsem dokázal vstát.

Nahý, zcela zesláblý a zmatený jsem se dal robotem vyvést z ložnice. V příjemně zařízeném předpokoji se mé smysly začaly uklidňovat. Ozvala se tichá hudba.

Těch několik metrů chůze bylo neuvěřitelně namáhavých. Vzdychl jsem a padl do měkkých polštářů vibračního křesla. Rico mi podal první tekuté výživné látky. Svému žaludku jsem zatím ještě nesměl nabídnout pevnou substanci. Musel jsem počítat se třemi čtyřmi dny, než budu zase aspoň trochu fit.

Robot přisunul pojízdné zrcadlo a postavil je přede mnou. Nebyl jsem moc vyhublý. Bylo dobré znamení, že mé tělo reagovalo na biospánek pozitivně.

„Příteli, dal bych nevím co za to, kdyby tu místo tebe stál opravdový člověk,“ řekl jsem slabě. „Tak to vypadá nahoře?“

„Velmi mnoho vody, můj pane,“ odpověděl tělesný strážce diplomaticky.

Ostře jsem na něj pohlédl. Byla snad jeho odpověď psychologickým trikem, nebo toho Rico opravdu víc nevěděl?

„Přirozeně že hodně vody. Nacházíme se na dně Atlantického oceánu, jižně od azorského ostrova Sao Miguel. Chci ale vědět, jak to vypadá na evropském kontinentu. Jaké jsou následky atomové války ve Francii a ve Španělsku?“

„Nevím, můj pane.“

Krev se mi nahrnula do tváře.

„Jak je to možné?“ zvolal jsem přísně. Moje hlasivky začínaly pracovat bezvadně. „Proč nebyla prováděna pozorování, která jsem nařídil?“

„Všechny tři snímací satelity byly sestřeleny, můj pane.“ Zachvátilo mě zklamání, úděl a vztek: Byl jsem tedy docela odříznutý! Takže jsem nezůstal jen jedinou žijící bytostí na Zemi, ale také bytostí, která naprosto nic nevěděla! Nad mou obytnou kopulí se vršily vodní masy. Ochránily mě sice před zářením, ale taky mi znemožnily získat informace.

Jak já toužil po lidském slově! Zasténal jsem a postavil se.

„Chci šaty!“ vyjel jsem na robota.

„Které, můj pane?“

„Ty, které jsem měl na sobě naposledy!“

„Jsi ještě příliš slabý, můj pane. Druhá posilovací perioda teprve začíná!“

Rezignoval jsem. Logickým námitkám stroje se nedá odporovat.

Za Ricovy podpory jsem se odpočel do velínu podmořské stanice, posadil se do pohodlného otáčivého křesla a bod za bodem procházel všechny předepsané kontroly.

Na monitorech se objevovala jednotlivá oddělení mé absolutně bezpečné hlubokomořské ocelové kopule. Tady dole nebylo po atomové válce ani stopy.

Hlavní energetická stanice mi dělala odjakživa největší starosti. Reaktory II a III byly v klidu. Číslo I běželo zhruba na 20 procent maximální hodnoty.

Zapnul jsem podmořské pozorování, první reaktor a ostatní důležité agregáty. Trochu nervózně jsem sledoval, jak se po 69 letech rozbíhají, ale všecko bylo v pořádku.

„Žádné nebezpečí v bezprostřední blízkosti,“ hlásil palubní počítač. „Zaměřovače však hlásí silný zdroj záření v oblasti mořského dna nedaleko Azor. Hodnota se pohybuje kolem pětaticeti mikrorentgenů za hodinu. Konec!“

Tlumeně jsem zasténal. Hodnota to byla nebezpečně vysoká - a ještě ke všemu v hloubce 285 metrů pod hladinou moře! Pokud tady dole máme tak silné záření, jak strašně to v tom případě musí vypadat nahoře!

Když jsem zkontroloval funkčnost svého podmořského plavidla, rozhodl jsem se, že musím co nejrychleji vyplout nahoru. Třeba někdo přežil, třeba bych mohl být někomu platný, zásobit pár lidí potravinami. Možná teď záleželo na mně, abych odstartoval novou existenci lidstva. Počítal jsem se vším, i s tím, že záření mohlo způsobit ošklivé mutace podoby lidí.

Naplněn hlubokým neklidem jsem opustil kontrolní sektor kopule.

Složení mé výbavy bylo prosté. V pustině člověk nepotřebuje zbraně, ani speciální prostředky obrany. Zato jsem se postaral o dokonalé vybavení proti radiaci a nabil jsem agregát svého skafandru na plný výkon.

Mou jedinou ochrannou zbraní byl neškodný psychozářič, jehož hypnosugestivní účinek by bohaté postačil v případě, že by na mě chtěl někdo zaútočit.

Měl jsem s sebou ještě potravinové koncentráty a léky, i několik speciálních mikropřístrojů. V případě nouze bych musel přežít té šílené války nějak dopravit na palubu stanice a ošetřit je až tam.

Zkontroloval jsem letové schopnosti svého vybavení. Antigrav fungoval bezvadně. Lehce jsem se vznesl ke stropu. Rico mě pozoroval svýma studenýma očima. Na obrazovce ještě svítily zprávy z novin, které vyšly před 69 lety. Podle nich tehdy na Měsíci přistála první lidmi vyslaná a obsazená raketa. Velitelem lodi byl jistý major U. S. Space Force Perry Rhodan. Než tento muž vzlétl, osobně jsem ho testoval. Měl jsem z něj ten nejlepší dojem. Jak bych mohl tušit, že právě kvůli Rhodanovi vypukne třetí světová válka! Věděl jsem, že na Měsíci něco objevil. Něco, co bylo pro pozemské velmoci nesmírně důležité, ale Rhodan jim to nechtěl vydat. Se svou měsíční lodí přistál v poušti Gobi.

Zprávy hovořily o energetickém ochranném štítu, který zbudoval nad svou lodí a který nebylo možné prolomit žádnou silou. Sotva proti ní odstartovaly první atomové rakety, uprchl jsem ze své pozemní laboratoře a exploze jsem už zaspal na dně oceánu.

Tohle tedy byly mé vzpomínky...

Vypnul jsem monitory. Nemělo význam se trápit. Lidstvo si samo vykopalo hrob. I ten Perry Rhodan, který patrně nevědomky uvolnil lavinu neštěstí... Tenkrát mu mohlo být něco kolem třiceti let.

Chvilí trvalo, než jsem mohl svou stanici opustit, ale nakonec jsem pod ochranou vlastního energetického štítu vyplul do volného moře. Infrareflekory mé přilby se rozsvítily. Díky speciálním brýlím jsem i v podmořské temnotě viděl na sto metrů daleko.

Vystoupil jsem z písku na jakýsi balvan. Bylo tam ticho, strašidelné ticho.

Asi dvě stě metrů ode mne začínal podmořský příkop, v němž měl být udávaný zdroj záření.

Zapnul jsem pohonný agregát a vyplul k příkopu. Tiše jsem míjel hejna ryb a vyplavil jsem starou chobotnici. Usmíval jsem se přitom. Není nic lepšího než se na zničené planetě potkat se životem.

Tato myšlenka mne probrala z hlubokomyslných úvah. Kontrolní údaje přístrojů vykazovaly jen pozitiva. O nějakém radiovém záření nemohlo být ani řeči.

Pro ryby jsem byl přitažlivý jako magnet, protože jsem se podobal svítící kouli.

Plul jsem několik mil k severu, až jsem narazil na příkře se zvedající dno směrem vzhůru k Azorám.

Tam jsem začal stoupat rychlostí pěti metrů za vteřinu. Objevovaly se jiné druhy ryb. Občas jsem minul skalní výběžek a spatřil i první podmořské rostliny. Byly to druhy, jaké věda dosud nepoznala. Lidé sice pronikli do vesmíru, ale mnohá tajemství jejich vlastní planety jim zůstala skrytá.

Tiše jsem se usmál, ale pak jsem si zase vzpomněl na atomovou katastrofu a zvážněl jsem.

V té chvíli začaly bzučet varovné signály, které značily, že mě někdo zaměřuje!

Pomyslel jsem na podmořské kreatury, které uměly zaměřovat své oběti pomocí ultrakrátkých vln. To bylo typické pro hlubinné lupiče, kteří v těch temnotách neměli jinou možnost, jak se orientovat.

Připravoval jsem se k obraně, když jsem si uvědomil, že takové impulzy nemohou přicházet od žádné ryby.

Byla to šokující představa, ale hlavou mi proletělo následující: Atomová ponorka, opatrně!

Zcela nesmyslně jsem začal plavat rukama a nohama, což by mému úniku zpátky na hlubinnou základnu samozřejmě nijak nepomohlo.

Začal jsem se potit. Přijímané impulzy byly stále silnější. Než jsem stačil utéct alespoň do nejbližší prolákliny, oslnily mě reflektory a pak jsem vzdáleně zaslechl hukot silných agregátů.

V té chvíli jsem si uvědomil, že moje výbava přece jen nemusí být dostačující.

Přestal jsem nesmyslně plavat a zamžoural do záplavy světla.

Pravděpodobně mě považovali za mořské zvíře. Asi jsem ani nemohl nic jiného být, protože na Zemi kromě mě za mých časů nikdo takový ochranný energetický štít neměl.

Mozek mi pracoval strážlivě a bystře. Nemělo smysl bojovat, navíc jsem si nevzal žádnou zbraň, která by působila proti kovové rybě. Ani jsem neměl chuť bojovat s těmi, kdo přežili atomovou válku. Vlastně mi šlo jen o to, abych se dostal do nitra jejich lodí.

Zpomalil jsem, aby snáze poznali obrysy mého těla. Neměl jsem strach. Naslouchal jsem dunění agregátů, když se můj energetický ochranný štít zachvěl pod silnými údery elektrického proudu.

Snažili se mě ulovit! O tom nemohlo být pochyb! A už se ke mně blížil zářivý paprsek.

Něco silnějšího! Možná mě to zabije!

Zaúpěl jsem, ale ještě jsem stačil aktivovat malou vysílačku a křikl jsem do mikrofону: „Přestaňte s tím, proboha! Vždy jdu za vámi sám!“

Když jsem však dostal plný zásah, viděl jsem, jak se blíží další energetické torpédo. To už jsem málem přišel o vědomí. Patrně moje vysílání nezachytili.

Dostal jsem druhý zásah torpédem. Tělo se mi zkroutilo v křečích. Poslední vjemy mi zprostředkovávaly pocit velké rychlosti, a pak se můj energetický štít prolomil. Takový nápor nemohl vydržet.

Před očima se mi rozprostřela bezútěšná tma. Něco tam hučelo jako vodopád.

„Vodopád? V hlubině? Směšné!“

Můj energetický ochranný štít se naposledy zamihotal a bylo po něm.

„Konec!“ řekl jsem. „To je definitivní konec!“

Znělo to jako vítr na palubě plachetnice. Jenže teď jsem neležel na prosluněné palubě clipperu a nezíral do nebe na prohánějící se mráčky. Tentokrát to bylo jinak, docela jinak.

Byli čtyři, nebo jich možná bylo pět, a to, co mi připomínalo zvuky větru, byla jejich hlasitá slova.

Považovali mě za bezvědomého. Snažil jsem se v nich neprobudit dojem, že už jsem se probral. A tak jsem z jejich hovoru vyrozuměl, že mě opravdu považovali za nějakou hlubinnou rybu s mimořádně krásnými světélkujícími orgány. Když prolomili můj ochranný štít, vytáhli mě na palubu, což mohlo znamenat mé štěstí, nebo i neštěstí.

Jedno nenápadné mrknutí mi prozradilo, že ležím v poměrně velké místnosti na plochem stole. Pravděpodobně se jednalo o laboratoř, do které tahali obyvatelé podmořské říše.

Mluvili anglicky, ale jejich nahlas vyslovované myšlenky mě máty. V duchu jsem si říkal, že ti, kteří přežili atomovou hrůzu, by patrně měli myslet na jiné věci než na podmořský výzkumný lov. Kdyby mluvili o tom, že tu loví potravu, aby přežili, pak bych je chápal. Ale takhle?

Ležel jsem docela klidně. Něčí prsty mi ohmatávaly tvář: „Kruci, žádné žábry! Tohle není ryba, ale opravdu člověk!“

„Přikryjte ho,“ upozornil ho jiný muž. „Přichází Dora.“

Přetáhli přes mě měkkou vlněnou deku. „Už je vzhůru?“ zvolal ženský hlas.

Hysterka! pomyslel jsem si.

Ucítil jsem horký dech a vůni pěstěných vlasů. Od této chvíle jsem, věděl, že atomová válka nemohla být tak strašná. Určitě ne tak, jak jsem se celou dobu obával, když nahoře ještě stále umějí vyrábět drahé parfémy!

„Hezkej chlap, co?“ poznamenal kdosi. „Aspoň metr osmdesát, postava zápasníka, ani gram tuku navíc, blondák...“ Dva další muži se rozesmáli. Zastyděl jsem se. To byli lidé, kteří očividně nevěděli, co je slušnost. Chovali se ke mně jako k cennému úlovku.

Už jsem chtěl vstát, když se stalo to, co jsem instinktivně čekal. Do místnosti vešel muž, kterého oslovovali jako „doktor“.

„Aha, už máte snímky z rentgenu?“ zeptal se -ho kdosi hlubokým hlasem.

„Ano, pane. Velmi zvláštní, musím říct.“

„Tak je to obojživelník, nebo ne?“ vyzvídala netrpělivě žena. „V žádném případě, madam: Ale taky to není člověk. Když dovolíte, ukážu vám ty snímky.“

„Dejte je sem! Co to je? Ksakru, vždyť nemá žádná žebra?“ Cítil jsem, jak ode mne bezděčně ustupují.

„Nechte zbraň v pouzdře,“ řekla žena. „Tak nebezpečné to zase nebude: To je přece úžasné. Můžete ho vzbudit, doktore?“

„Možná za pár hodin, madam. Určitě je v šoku... Podívejte se na ty jizvy na břiše!“

„Strašné,“ poznamenala žena. „Který fušer odvedl tak mizernou práci?“

„Netuším, madam, ale asi šlo o operaci žaludku.“

„Jak asi? Jste doktor, nebo ne? Měl byste přece poznat, o jakou operaci šlo!“

Lékař patrně zrozpačitel. Nebylo divu!

„Je to zvláštní, ale ten muž má místo žeber hrudník ze stabilních kostních desek. Tento... ehm... člověk, by měl být co nejdříve dopraven na kliniku. Mé zdejší možnosti jsou omezené.“

„Cože? Možnosti, nebo vy?“ vysmíval se muž s hlubokým hlasem. „Můj milý, já vám něco řeknu! Tady něco nesedí! Kde se tu ten divný muž vzal, he?“

„Měl energetický štít, dyť to říkám,“ zabručel kdosi v pozadí.

„Taky si myslím, Johne! S takovými věcmi jsem se už setkal. Vypadá to, že se tenhle chlap nenarodil na Zemi. Vnějšíkově se nám dokonale podobá, ale uvnitř vypadá jinak. To je případ pro kosmickou kontrarozvědku. Kdo ví, co jsme to tady našli. Spojte se s ministerstvem bezpečnosti v Terranii. Možná by to chtělo informovat i samotného administrátora. Nechci s tou věcí mít nic společného.“

„Ale tati!“ lísala se žena. „Možná je to jenom podmořský tvor. Představ si, co...“

„Nesmysl,“ odsekl muž. „Podmořský tvor! Udělaš, co řeknu. Bude předán kosmické kontrarozvědce. Kapitáne, končím s výletem. Vyšlete hlášení. Ať sem pošlou rychlý stroj. V takovém případě všechna zábava končí.“

Diskutovali dál, aniž by tušili, že rozumím každému jejich slovu. V mých operačních jizvách to začalo nesnesitelně svědit. Nejradši bych se podrbal všemi prsty.

Kromě toho to pro mě začínala být nebezpečná situace. Muž s hlubokým hlasem mluvil velice energicky.

Začal jsem uvažovat logicky. Vše nasvědčovalo tomu, že k žádné atomové válce nedošlo! Mluvili o kosmické rozvědce! Takže existovala i vesmírná flotila!

Mluvili o ministerstvu bezpečnosti a o tom, jak si vyžádají rychlý letoun. To znamenalo, že jsem podlehl fatálnímu omylu. Jak to? Vždyť jsem přesně věděl, že před mým útekem odstartovaly první asijské rakety s atomovými hlavicemi.

Že by v tom sehrál nějakou roli ten major ze Space Force? To by musel na Měsíci najít nějaké zcela neznámé prostředky.

69 let jsi zbytečně prospal! pomyslel jsem si.

Pak jsem si ale zase říkal, že je možná zničena jenom část Země. Možná se za tu dobu situace normalizovala. Ovšem stejně jsem z toho neměl dobrý pocit. Rány po atomové válce se za pouhých 69 let nezacelí.

Dál jsem naslouchal jejich hovoru. Každícké slovo se točilo kolem mě. Nyní jsem zjišťoval, co se opravdu stalo.

„Tak dost!“ zvolal muž s hlubokým hlasem. „Mám na tyhle věci čich. Sluneční Impérium si nemůže dovolit strpět na svém hlavním světě cizince, a tenhle,“ zaklepal na mou hrud' prstem, „tenhle určitě není odtud. Vynořte se, kapitáne. Johne, máte u sebe zbraň?“

„Staromódní kolt,“ odpověděl kdosi váhavě.

„To postačí. Zůstaňte v laboratoři jako stráž a dávejte pozor na každý pohyb toho muže. Nebo snad máte strach?“ Muž jménem John horlivě odporoval, že žádný strach nemá.

Hysterická žena se mu zasmála.

Místnost pak opustilo několik lidí. Slyšel jsem, jak se zavřel vchod, a potom toho muže, jak tlumeně zaklel. Nato jsem uslyšel cvaknutí kohoutku. Asi vyklopil bubínek, aby se přesvědčil, že má nabit.

„Jak dlouho bude v bezvědomí?“ křikl John za odcházejícími, ale nedostal žádnou odpověď. Zůstal jsem sám s někým, kdo měl očividně labilní nervovou soustavu.

Choval jsem se naprosto klidně a snažil jsem se dýchat zhluboka. Znal jsem lidi, jako byl tenhle John. Bezesporu by hned střílel, kdybych se pohnul.

Premýšlel jsem o pojmu, „Sluneční Impérium“.

Co asi tak mohl znamenat? Když jsem, se tenkrát ponořil na dno oceánu, na Zemi existovaly tři velmocenské bloky. O jednotné světové vládě nemohlo být ani řeči, natož pak o nějakém politickém uspořádání, kterému by se tak mohlo říkat.

Byl jsem opět klidný a vyrovnaný. Uvědomoval jsem si, že jsem tehdy podlehl panice. Myslel jsem si, že to někdo zmáčkl a že Země podlehne útoku atomových zbraní. Musel jsem se zmýlit.

Moje úvahy se soustředily na Perryho Rhodana. Jenom on mohl být klíčem k té velké hádance.

Počkal jsem, až se můj hlídač trochu uklidní. Po několika minutách vykročil ke dveřím. Chvilí si hrál s otevíracím mechanismem, pak dveře lehce zaskřípaly a otevřely se.

Pootočil jsem hlavu a otevřel oči. Viděl jsem laboratoř John stál ve dveřích a poslouchal, co se děje na chodbě. Na sobě měl košili s krátkými rukávy a úzké kalhoty. Za pasem zastrčený kolt.

„Přineste mi aspoň něco k jídlu!“ křikl. Někdo mu tiše od pověděl, ale nerozuměl jsem.

Krátká zkouška reflexů přinesla dobré výsledky. Byl jsem v pořádku. Nalevo vedle mě ležel můj neohrabaný skafandr. Očividně si prohlíželi jeho vybavení, ale nerozuměli mu. V pravé stehenní kapse se rýsovaly obrysy mého psychozářiče. Nechali jej tam.

John ještě jednou křikl do chodby. Přirozeně že neměl hlad. Spíš chtěl někoho vidět.

Nehlučně jsem sklouzl ze stolu a po dvou krocích jsem stál v jeho zádech. Chytil jsem ho za krk, přimáčkl krční tepnu a přivodil mu bezvědomí. Padl k zemi jako podťatý. Zhruba za tři minuty se měl znovu probírat. Nezůstalo mi tedy moc času.

Zároveň zaduněly motory lodi a po chodbě se blížily kroky.

Jakmile jsem přichozího spatřil, namířil jsem na něj psychozářič a stiskl spoušť. Abych ho dostal pod svůj sugestivní vliv, nemusel jsem ani mluvit, stačilo soustředěně myslet.

Zarazil se a oči mu zeskelnatěly.

„Jděte do laboratoře a počkejte tam, dokud vás nezavolám!“ pomyslel jsem si.

Beze slova se pohnul a zmizel podle mých příkazů. Počkal jsem, až se bezvědomý John probere. Dostal pak stejný rozkaz.

Můj psychozářič působil do vzdálenosti dvou kilometrů. Dal se nastavit na vějířovitou palbu a na současné ovlivnění většího prostoru. Nemohl jsem si dovolit procházet místnost za místností. Takhle to šlo taky. Postupně jsem ovlivnil veškerou posádku ponorky.

Už po několika minutách začali přicházet ti, které jsem hypnoticky přivola.

Nejdříve ramenatý chlap, ve kterém jsem poznal muže s hlubokým hlasem. Za ním pak další včetně mladé dívky s jedovatě zelenými vlasy.

Shromáždili se ve velké laboratoři. Zamkl jsem je tam a navíc jsem jim vsugeroval, že ji nesmí opustit.

Polonahý jsem pak prohledával loď. Za luxusními kajutami ležel velký salon s podmořskou vyhlídkou. Ponorka mezitím plula dál, stále v hloubce dvou tisíc metrů.

Za salonem byl velín a za ním kajuty posádky a strojovna. Během prohlídky si mě nikdo nevšímal. Pak jsem se vrátil do velínu a zastavil se za kapitánem. Byl to postarší muž s šedivými vlasy.

On i posádka velínu mě na slovo poslouchali.

„Namiřte si to k portugalskému pobřeží. Před mysem Roca přistanete na dně. Jak rychle můžete plout?“

„Maximálně osmdesát uzlů,“ hlesl kapitán.

„Dobrá, plujte rychlostí sedmdesáti uzlů a přejděte na automatické řízení.“

Poslechli. Z navigačních přístrojů se ozvala další ponorka. Uhnuli jsme jí. Na monitoru jsem sledoval trasu na počítačové mapě. Nic nenasvědčovalo, že by někdy mělo dojít k atomové válce. Zeptal jsem se tedy: „Vypukla před šedesáti devíti lety atomová válka?“

„Ne!“ odpověděl kapitán.

„Kolik je vám let?“

„Pětašedesát.“

„Jak to, že nedošlo k atomové válce? Učí se to na školách?“

„Ano. Třetí moc pod velením prezidenta Perryho Rhodana zabránila propuknutí války pomocí arkonidské techniky.“ Rozklepala se mi kolena. Pravděpodobně jsem také pobledl.

„Arkonidská technika?“ zopakoval jsem chvějícím se hlasem. „Znamená to, že se Perry Rhodan spojil s Arkonidany? Kdy, proč a jak? Odpovězte!“

Byl pod vlivem psychozářiče: Jeho odpovědi tím pádem musely být pravdivé.

„Perry Rhodan objevil na Měsíci ztroskotanou loď Arkonidanů. Pomohl jim, oni za to pomohli jemu a zabránili válce. Vznikla Třetí moc.“

Výslech byl pro mě namáhavý, protože muž odpovídal pouze na to, nač byl tázán.

„Jak to vypadá na Zemi teď? Čím je Perry Rhodan dnes? Jaký máte státní útvar?“

„Země je velická, rozlehlá a krásná. Pouště byly zúrodněny. Ovládáme počasí. Už neexistují žádné nemoci. Perry Rhodan je Prvním administrátorem Slunečního Impéria.“

Musel jsem se posadit. Ležel jsem 69 let ve své kopuli a zaspal jsem gigantický vývoj Země!

Vyptával jsem se a zkoumal celou hodinu. Pak jsem věděl dost.

Tento malý, smělý kosmický pilot se tenkrát postavil všem velmocem. V několika odvážných kosmických akcích nakonec získal několik velkých bojových křižníků, se kterými opatrně zasahoval do vývoje Galaxie. Dokonce prý letěl až k Arkonu.

Při této myšlence mé jasné vědomí zakolísalo. Odkdy smějí malí barbaři létat na Arkon? Těch pár Rhodanových lodí bych přece rázem smetl do hyperprostoru!

„Jak byl Rhodan na Arkonu přijat? Ví se to?“

„Ano, ví. Velké Impérium se hroutí. Vládne mu centrální počítač. Arkonidané jsou zdegenerovaní ospalci, neschopní života. Zajímají se jen o zábavu a jsou poloblázní!“

To už jsem se neovládl. Vyskočil jsem a sevřel hrdlo starého muže. Jak si dovoluje mluvit o Arkonu takhle hanlivě?! „To už nikdy neříkejte, slyšíte?!“ vyhrožoval jsem.

„Ano,“ hlesl muž. „Nikdy.“

Už jsem se dál neptal. Vrátil jsem se na zád' lodi do laboratoře. Muži'mi vydali své doklady a já je pečlivě prozkoumal. Všichni pocházeli z jednoho státu severní Ameriky, oficiálně však byli pozemskými občany. Ten Perry Rhodan bezesporu uskutečnil prastarou představu všech snů o míru a jednotě Země.

Nechal jsem je jednoho po druhém nastoupit a pečlivě jsem si je prohlížel. Ten, který si říkal Phil Holding, měl asi moji postavu. I ve tváři mi byl trochu podobný. Takže jsem se rozhodl, že budu při svém prvním vynoření nahoru k údajně vysoce civilizované společnosti Philem Holdingem. Dělal obchodního ředitele v továrně na zeleninové konzervy.

Vzal jsem ho do jeho kajuty a dal si vysvětlit smysl jednotlivých součástí oděvu. Dal mi kalhoty a sako, o kterých tvrdil, že jsou velmi moderní.

Oblékl jsem se a prohlížel se v zrcadle.

Od této chvíle byl můj plán jasný: Musel jsem se porozhlédnout po nějaké knihovně a prostudovat posledních 69 let vývoje Země. Při mé fotografické paměti to znamenalo práci na 24 hodin.

Během této doby musela ponorka včetně posádky zmizet. Zjistil jsem stav zásob. Měli toho s sebou asi na čtyři týdny. Pitnou vodu a vzduch vyráběly stroje.

Takže jsem jim mohl přikázat, aby se zdrželi čtyři týdny pod vodou a teprve pak se vynořili. Přece jsem je nemohl zabít! Opatrně jsme dopluli k portugalskému pobřeží. Shromáždil jsem posádku a vsugeroval jí, aby zůstala v ponorce na dně oceánu až do úplného vyčerpání zásob. Potom všichni museli na všechno předchozí dění zapomenout.

Bez odporu se vrátili do svých kajut.

Oblékl jsem si elegantní šaty Phila Holdinga a zastrčil do kapsy jeho doklady. Pak jsem si navlékl svůj skafandr a opustil ponorku.

Ponořil jsem se a počkal do setmění.

Za mysem Roca bylo vidět záplavu světel nočního Lisabonu. Měl jsem nádherný pocit klidu a úlevy po vysvobození ze strašlivých představ válečných hrůz a následků atomové katastrofy.

Žádná válka nebyla! Tím líp!

Přistál jsem v mělké zátoce poblíž frekventované silnice. Ve skalách jsem schoval skafandr. Mou jedinou zbraní byl psychozářič, ovšem bylo mi jasné, že se po krátkém výletu do Lisabonu budu muset vrátit do své kopule pro další výstavu.

Vydal jsem se pěšky na cestu a pokoušel se stopovat auta. Když mi jedno zastavilo a já si je mohl prohlédnout zblízka, podívoval jsem se jeho pro mě neobvyklým tvarům.

Řidič, postarší Portugalec, mi uvěřil mou malou pohádku a vzal mě s sebou. O čtvrt hodinky později už jsme projížděli ulicemi hlavního města.

Tady jsem pak poprvé na vlastní oči viděl, jak velký skok lidstvo vykonal za uplynulých 69 let.

Srdečně jsem poděkoval a vystoupil v blízkosti hotelového domu.

Recepce byla řízena roboty s věčně usměvavou tváří. Pouze se mě zeptali na jméno, a to bylo všecko. Pokoj číslo 123 měl elektronický impulzní zámek.

Když bezvadně zareagoval na otisk mé dlaně, pochopil jsem, že jsem tím odevzdal vzorek svých mozkových vln. Hlupáku! uvědomil jsem si a zastavil se ve velkoryse zařízeném pokoji. Došlo mi, že jsem se během několika málo hodin dopustil už druhé chyby. Pravděpodobně za to mohl ještě stále neprobuzený instinkt. Možná jsem trochu trpěl následky hlubokého biospánku. Příčin mohlo být víc.

Taky jsem zapomněl zničit zrádný rentgenový snímek! Pořád ještě ležel v laboratoři na ponorce! Trochu mě utěšovalo, že to mohlo začít být nebezpečné až za čtyři týdny, ale stejně! Ovšem byla tu ještě možnost, že proniknu zpátky do ponorky a tuhle nepříjemnou stopu zničím.

Horší to bylo s registrací mých mozkových vln. Zámek hotelového pokoje byl jistě napojen na centrální počítač, kdyby tomu tak nebylo, nereagoval by na otisk ruky.

Odsunul jsem řešení záležitosti na později: Třeba se mi podaří vyžádat si vymazání záznamu z hotelového počítače. Posadil jsem se do pohodlného křesla. Bylo vskutku anatomicky přízřusobivé! Ti Pozemšťané se dostali hodně daleko! Možná až příliš daleko...

Svraštil jsem čelo a pustil se do inspekce koupelny. Byl tam dokonce plně automatický masér. Podobný stroj v mé kopuli nebyl o nic lepší.

Čím dál víc mě to táhlo do knihovny.

Kdybych tušil, že existuje jistá „Encyklopaedia Terrania“, zaznamenávající vše podstatné od Rhodanova letu na Měsíc, pravděpodobně bych ještě tuto noc opustil lisabonský hotel. To bych totiž věděl, že kniha obsahuje nic neříkající poznámku o jakési „jednotce mutantů“...

Takhle jsem se však uložil ke spánku. Námaha dne se na mně podepsala.

To jsem svému mozku dal! Dějiny lidstva od prvního přistání na Měsíci byly obsáhlejší, než jsem si uměl představit.

Začínaly výstavbou hlavního města v poušti Gobi. Dozvěděl jsem se věci, které mi vhněly stud do tváře.

Perry Rhodan vypadal jako mimořádně tvrdý a rozhodný bojovník, ale také jako pečlivě uvažující myslitel, který přesně věděl, v čem jsou jeho přednosti. K tomu také patřil fakt, že svůj osud považoval za identický s osudem lidstva.

Musel jsem hodně přemýšlet. Rhodan pronikl do hlubin Galaxie, přestože dobře věděl, že mu ze Země ještě nemohou krýt záda. Tím překvapivější bylo, s jakou jistotou se vypořádal například s Galaktickými obchodníky a s arkonidskou říší.

Od určité doby byli Země i Perry Rhodan ve vesmíru považováni za mrtvé a Rhodan se mohl nerušeně věnovat výstavbě a rozvoji Slunečního Impéria. To se stalo před padesáti čtyřmi lety. Za tu dobu se Země patrně stala velice silným mocenským faktorem Vesmíru.

Mezitím jsem se zabydlel v hotelu a obstaral si vhodný oděv. Moje studia ve státní knihovně v Lisabonu začínala být nápadná. I přes plně automatickou obsluhu tu byli také lidé, jejichž pozornosti jsem neunikl.

Kvůli nim jsem tvrdil, že se připravuji na státní zkoušky z dějin.

Mars, Venuše a několik měsíců Jupitera byly. osídleny kolonisty ze Země. Především Venuše představovala velice silnou kolonii Impéria.

Kosmická plavba se silně vyvinula. Existovala neuvěřitelně mocná obchodní flotila a k tomu válečné lodě, jejichž zobrazení mi brala dech.

Když jsem čtvrtého dne opouštěl knihovnu, věděl jsem, že už na Zemi nemám co pohledávat: Bylo na čase. Byl nejvyšší čas! Věřil jsem všemu, jenom ne tomu, co se v Encyklopedii říkalo o arkonidské říši. Nemohla být pravda, že tam převzal vládu nějaký počítač!

Vtom jsem podvědomě zablokoval své myšlenky. Někdo se do nich opatrně pokoušel proniknout.

Mé zvláštní smysly zbystřily. Zastavil jsem se a prohlížel si nadúrovňové křižovatky. Tady končily všechny rychlodráhy, které křižovaly Portugalsko.

Pronikavé impulzy přicházely odněkud zprava. Cítil jsem překvapení neznámého telepata. Pak toho na pár vteřin nechal, aby to později zkusil s vyšší intenzitou. Byl to jen slabý telepat. Zdálo se, že si s mým blokem neporadí.

Pomalu jsem se loudal k taxíku. Impulzy vysílal mladík s kudrnatými vlasy. Minul jsem ho velmi těsně, až musel o krok ustoupit, pak jsem zcela klidně nasedl do vozu a hodil do škvíry peníz.

„Hotel Escorial,“ řekl jsem nahlas a zřetelně.

Automatický řidič potvrdil příjem a dveře zapadly. Vozidlo se vzneslo a já jen naslouchal tichému bzučení motoru. Vypadalo to, jako bych o neznámém rušiteli vůbec nevěděl.

Pokusil se o to ještě jednou a pak toho nechal.

„Měl jsi štěstí! Kdyby za tebou poslali někoho lepšího, skončil bys!“

Věděl jsem, že už se nesmím do hotelu vrátit, takže jsem se naklonil k mikrofonu.

„Přeji si být vyložen u ústí řeky Tejo v Almadě.“

„Kde v Almadě, prosím?“

„Starý rybářský přístav.“

Vozidlo zahulo k jihu. Dole pode mnou svítily reklamy. Jedna z nich byla zvlášť nápadná.

„GCC,“ stálo tam napsáno. Už jsem věděl, že to znamená zkratku General Cosmic Company, gigantické obchodní společnosti, stvořené Perry Rhodanem.

Měl jsem z něj stále větší respekt. Když jsem pod sebou spatřil světla Almady, uvědomil jsem si, že už nesmím ztrácet ani vteřinu času. Už o mně věděli a sledovali mě.

Jistěže mohlo jít o rutinní policejní kontrolu, ale tuhle domněnku jsem okamžitě vyloučil. Poslali telepata!

Přemýšlel jsem, jak se mohlo stát, že za mnou někoho vyslali. Registrace v hotelu to způsobit nemohla. Neexistovaly žádné státní hranice, proto nebylo důvodu kontrolovat cizince.

„Ponorka! Nehoda!“ projelo mi hlavou.

Bezděčně jsem přikývl. To bylo ono! Jedině tohle to mohlo být, a nic jiného! Když jsem nechával posádku na mořském dně, ještě jsem o jednotce mutantů nevěděl. Ponorku brzy pohřešovali a mutantí ji díky svým parapsychickým schopnostem našli. Zároveň jsem si uvědomil, že mutant jistě dokáže rozpoznat hypnoblok, který jsem posádce ponorky nasadil, a že ho také umí odstranit. Takže rekreační rybáři na ponorce asi vykopali všechno, co o mně věděli.

Jedno kolečko zapadalo do druhého.

Nyní mi bylo jasné, jak důležitý musel v této souvislosti být ten zapomenutý rentgenový snímek. Pokud se dostal do správných rukou, už se o mně vědělo.

Vzdychl jsem a uvelebil se v měkkém křesle.

Ale měl jsem jistou šanci - určitě nevěděli, kde se zdržuji, protože mě objevil velice slabý telepat. Patrně náhodou, při proesávání pobřeží. Kdyby od počátku věděli, kde se ukrývám, jistě by poslali někoho mnohem výkonnějšího!

Autopilot požadoval další solární minci a pak mě vysadil v Almadě.

Uvolnil jsem monoblok a pozorně naslouchal, zda se neblíží další pátravé hypnoimpulzy. Ale ničeho jsem si nevšiml. Noc, která právě přišla, byla mírná a hvězdnatá. Od staré ho rybářského přístavu bylo cítit typické pachy moře a ryb. Loudal jsem se mezi dobře naladěnými lidmi a rozhlížel se po nějakém člunu. Můj podmořský skafandr byl poměrně daleko.

Nikdo si nepovšiml, že používám psychozářič.

O pět minut později jsem vyplul na palubě jednoho z člunů na moře. Paprsky psychozářiče ovlivnily tři muže posádky tak, že dělali přesně to, co jsem chtěl.

Přepluli jsme řeku a já vystoupil.

Pomocí hypnozářiče jsem zastavil auto a dal se odvézt na místo, kde jsem před několika dny vystoupil z moře.

Můj skafandr byl tam, kde jsem ho nechal, naprosto nedotčený. Oblékl jsem se do něj a ponořil se. Plul jsem těsně u hladiny, abych pokud možno zabránil zaměření. Přitom jsem pozorně naslouchal impulzům.

Jednou přes mě přešel zaměřovací paprsek velké zaoceánské lodi. Ponořil jsem se, zůstal deset minut pod vodou a pak jsem se opatrně vynořil zpátky.

Místo, kde jsem zanechal ponorku, jsem minul ve velkém oblouku. Pak jsem se dal hnát rychlostí 250 kilometrů za hodinu směrem na západ.

Na dně moře si na mě mohli čekat, jak dlouho chtěli. Zároveň jsem zvažoval své další kroky. Především jsem musel pozměnit frekvenci mozkových vln. Až dorazím do cílové oblasti, nebudou mě moci podle nich poznat.

Kromě toho jsem musel posílit unavené tělo. To vyžadovalo asi čtyřtýdenní trénink v kopuli. O speciální výbavu se mezitím mohl postarat Rico. Pak bych se teprve mohl objevit v Terranii jako velice vzdělaný vědec. Předsevzal jsem si, že se budu vydávat za inženýra vysokých energií, protože to byla jedna z mých specializací.

Život byl krásný a hra s Rhodanem velice zábavná. Pravděpodobně už věděl, s kým má co do činění.

Pokud byl skutečně rozumný, nemohl mě považovat za nepřítele lidstva. Já jím také nebyl, to určitě ne. Docela jsem je měl rád, ty malé, hrdé barbary, sahající po hvězdách.

Po nějakém čase se přede mnou vynořily Azorské ostrovy. Ocítl jsem se zpátky v bezpečí. Chystal jsem se na čtyři týdny zmizet. Jen ať si v Terranii lámou hlavu, kam jsem se vypařil!

Seděl jsem v hale letiště v San Francisku a čekal na spoj do Terranie.

Před sedmi týdny začala velká hra, která mě zavedla tam, kam mě táhlo srdce. Absolvoval jsem fyzický trénink a dal si dohromady všechno vybavení, které jsem potřeboval. Bylo zcela jasné, že se v Terranii nemohu ukázat jako soukromá osůbka. Muselo se mi podařit získat nějakou pozici, ze které bych měl přístup k malým nadsvětelným kosmickým lodím. Musel jsem se tedy objevit jako vědec a technik s dokonalými doklady.

Podíval jsem se na svou aktovku, ve které bylo všechno hezky připraveno. Každý Pozemšťan totiž musel být schopen prokázat, kdy, kde a jako čí dítě se narodil. Takže jsem si jako rodiště vybral malé město Greenville v severoamerickém státě Maine a pomocí psychozářiče jsem se postaral, aby mě tam dodatečně zaznamenali do matriky a uložili do počítače.

Od té chvíle jsem se jmenoval Skörld Gonardson. Moji rodiče byli švédští vystěhovalci. I pro ně jsem opatřil doklady.

Úředníci toho městečka neměli sebemenší tušení, jaké kukaččí vejce jsem do jejich hnízda položil. Každopádně byli ochotni kdykoliv přísahat, že jsem tam u nich spatřil světlo světa.

Moje další cesta vedla do koleje v Portlandu, kde jsem starého děkana a další dva vedoucí činitele školy „přesvědčil“, že jsem byl jejich nejlepším žákem.

Třetí fáze už nebyla tak jednoduchá, protože to už jsem měl co dělat s profesory a vědci slavné kalifornské Vesmírné akademie. Zvolil jsem ji proto, že měla prokazatelně nejlepší pověst. Její absolventi měli všude otevřené dveře. Lepší pověst měla už jen Akademie v Terranii, ale tam se školili lidé, kteří už měli normální studium ukončeno. Kromě toho bych se neodvážil použít psychozárči v hlavním městě Země. Patrně by na mě velmi rychle přišli.

Na všechny ty přípravy jsem potřeboval čtrnáct dní času. Využil jsem přitom každé minuty. Získal jsem kontakty s údajnými bývalými spolužáky a šel jsem až do takových detailů, jako je studentská přezdívka a podobně.

Takto vybaven jsem si zkonstruoval pracovní oblast posledních šesti let. Našel jsem si velmi bohatého, starého učence, který podle toho, co se vykládalo, patřil k vědcům, kteří v mládí letěli s Perry Rhodanem na Arkon.

Starý pán zaměstnával pět asistentů, jež jsem mohl velice snadno psychicky ovlivnit. Od profesora Steinemanna jsem pak získal diplom z oblasti teorie pětidimenzionálních polí za šestiletou činnost.

Ověřené kopie všech dokumentů jsem poslal do Terranie a požádal o umístění.

Až sem se zdálo být všechno v pořádku. Byl jsem přesvědčen, že jsem neudělal chybu. Změnil jsem i frekvenci svých mozkových vln. Vlasy i oči jsem si nechal původní. Znal jsem lidi, mohli by to považovat za masku. Moje bílé vlasy připomínaly nordický typ. Musel jsem si jen dávat pozor na rudý nádech svých očí.

Cítil jsem se unaveně a zničeně. Moje podvědomí mě káralo. Snad bych prý mohl najít nějakou menší kosmickou loď i jinde než v Terranii. Všude na Zemi postávaly malé strážní křižníky.

Ze zamyšlení mě probralo hrozné dunění přistávající lodi - podlouhlého, úzkého stroje s malými stabilizačními křídélky. Měkce přistála na teleskopické nohy.

Počítačový hlas v letištních reproduktorech oznamoval: „Dálnévýchodní clipper ZACHO, let 23-1712 do Terranie, start 20.03 hodin. Prosím, zaujměte svá místa. Letoun startuje po deseti minutách pobytu.“

Takže můj čas přišel. Popadl jsem aktovku, sáhl pro sluneční brýle a odešel k automatické kontrole.

Bez problémů. uznali mou osobní kartu. Malý vrtulník nás pak dopravil k letounu. Jeho trup mohl být asi tak sto metrů dlouhý. Těžcí roboti do něj mezitím nakládali balíky zboží.

Posadil jsem se na své místo u okénka na úrovni prostředního křídélka. Start proběhl hladce. věděl jsem, že tyhle stroje pracují na základě antigravitačních polí. Čistý čas letu do Terranie trval jen půl hodiny.

Obrovské město pod námi mi vzalo řeč. Tohle byla bývalá poušť Gobi! V Terranii žilo údajně čtrnáct miliónů lidí a všechno, co tu žilo a pracovalo, mělo něco společného s kosmickými lety! Bylo to velké, krásné a - mocné město!

Dost mě to zneklidnilo. Uvažoval jsem, že by se proti tomu mělo něco podniknout.

Když jsme přistáli a já vystupoval z lodi, přišel ke mně mladý důstojník se zbraní u boku a symbolem komety, prostřelené šípem, na levém rameni.

„Doktor Gonardson?“ zeptal se.

Přikývl jsem.

„Vítejte. Byl jsem pověřen odvést vás do vaší ubytovny. Můj stroj stojí v hale. Smím vás požádat o vaši letovou kartu?“ Podal jsem mu ji. Vypadalo to, že je tu všechno bezvadně zorganizováno. Instinktivně jsem se otočil. Daleko od nás se právě od země odlepil kulatý obr. Toužebně jsem na něj zíral.

„To je jenom těžký křižník třídy TERRA,“ usmál se poručík. „Doprovod plánovaného obchodního konvoje k soustavě Vega. Nic neriskujeme. Naše obchodní loďstvo nenecháváme bez ochrany.“

Přimhouřil oči a usmál se. Musel jsem pomyslet na Rhodana. Podle všech kosmických katalogů měli být Rhodan a jeho Země už šestapadesát let mrtvi.

To byla moc hezká smrt! Celá Galaxie se dala tahat za nos jedním jediným mužem!

„Pojďme,“ řekl jsem: „Je tu zatraceně vedro.“

„Počkejte si na červen,“ zašklebil se mladík: „To se lidi pečou ve vlastní šťávě!“

Prohlížel si mě tak intenzivně, až jsem se musel smát.

Ale on se nezlobil. Řekl jen: „No, jako budoucího šéfa zkušebního sektoru T-18 si vás musím trochu předcházet.“ Svraštil čelo a sáhl pro mou aktovku, aby mi ji nesl. To bylo překvapivé přivítání.

Tiše se usmál.

„Vy o svém štěstí ještě nevíte? Když my v Terranii pozveme nějakého uchazeče k nám, je už prakticky přijat. To byste sem jinak neletěl.“

„Aha,“ řekl jsem. „A proč byste si mě měl předcházet?“ Rozhlédl se, pak se ke mně naklonil a zašeptal: „Tvrdí se, že se obsah velké cisterny v hale 18 skládá z končetin neposlušných poručíků. Nedávno jeden můj kolega putoval jako energetická spirála mezi Měsícem a Zemí tři hodiny sem a tam. Přitom jenom odmítl vyčistit jednomu šéffyzykovi boty.“ Významně pokýval hlavou.

Tihle Pozemšťané ale měli smysl pro humor! Snad to bylo dokonce důležitou součástí jejich úspěchů. Například tento poručík byl ztělesněnou chutí do života. Pravděpodobně by to byl nebezpečný bojovník, kdyby musel do boje. Muži jeho druhu pak odkládali veškerý humor stranou.

Zeptal jsem se ho na jméno. Jmenoval se Tombe Gmuna, bylo mu 21 let a právě ukončil Akademii. Jak sám vyprávěl, absolvoval 52 hypnoškolení v galaktonautice, nauce o vysokých energiích a galaktických řečích.

Takže Perry Rhodan už dávno podroboval své studenty hypnoškolením. O důvod víc, abych zneklidněl.

Bytosti mého druhu jsou velmi citlivé, když se jim zdá, že se jim někdo chce podívat na zoubek. Gmuna se hodně smál, byl milý, samá legrace a přívětivý, ale občas řekl něco, co mi pocuchalo nervy. Později jsem pochopil, že mi ho vybrali schválně. Otestoval mě dřív, než jsem nasedl do toho malého vrtulníku.

Od této chvíle mi bylo jasné, že to není žádný řadový vesmírný oficír. Pokud byli všichni Rhodanovi lidé tak schopní, mnoho času mi nezbývalo. Pokud do osmi dnů nezmizím, prohraju. Můj instinkt mi říkal, že bude nejlepší, jestli si stanovím hranici šesti dnů.

Zdálo se, že Gmunu moje odpovědi uspokojily. Ztratil poslední stopy jisté podvědomé křečovitosti. Už zase byl sebou samým. Vytužil jsem, že svůj úkol považuje za splněný.

Letěli jsme malou helikopterou z pasažérského letiště. Po několika minutách se na obzoru objevila nafouknutá bublina energetického zvonu. Znal jsem ji z Encyklopedie. To muselo být místo, kde Rhodan před 69 lety přistál se starou měsíční raketou.

Kosmodrom pod námi byl obrovský. Přestože jsme letěli poměrně vysoko, nedohlédl jsem jeho konce. Objevily se haly neskutečných rozměrů.

„Dohotovovací středisko bitevních křižníků,“ vysvětloval můj průvodce. „Impozantní, že?“

Presvědčivě jsem přikývl. To tedy bylo impozantní! Obletěli jsme kosmodrom, uhnuli k východu a pak jsem spatřil vysoké budovy správního střediska.

Z Terranie samotné už nebylo vidět nic. Tady vládla sluneční flotila, v jejímž čele stál muž, jehož jméno se vyslovovalo s úctou.

Bylo mi jasné, že Perry Rhodan musí být mimořádně schopným psychologem. Zahalil se do pláště mlčení, žil v ústraní a jen občas se ukázal kamerám Terravize.

Dávno se stal šedou eminencí. Očividně neměl touhu vystupovat na veřejnosti a drát se do popředí.

Následkem toho kolem jeho osoby vznikaly legendy a fámy. Pro mě však bylo jasné, že Rhodan je v okruhu svých nejbližších spolupracovníků nadále velmi aktivní. Tento muž se nehodlal vzdát říše, kterou vybudoval.

Přistáli jsme na rozlehlé střeše stopatrové budovy, pár vteřin předtím, než palubní vysílačka vyzvala všechny letouny, nacházející se ve vzduchu, aby urychleně přistály.

Sotva jsem se vyhrabal ven, abych se protáhl, Gmuna mě strhl do stínu helikoptéry.

„Nekoukejte se tam!“ křikl na mě.

Nejdříve jsem nevěděl, co má na mysli, ale pak jsem cosi uslyšel:

Daleko odtud směrem na jih se objevila žhavá, oheň chrlící kosmická loď. Nafoukla se do podoby gigantického balónu, a pak prudce vzlétla k nebi.

Nad bývalou pouští se rozsvítilo. Vyjeveně jsem zíral.

„Loď třídy STARDUST?“ zeptal jsem se.

„Větší, mnohem větší!“ vysvětloval Gmuna. „Třída IMPÉRIUM, 1500 metrů v průměru! To byla nová loď SUPERNOVA. Myslím, že zkušební let. Pojd'te, prosím.“

Jako omámený jsem následoval mladého muže. Kontrolu jsem minul takřka bez povšimnutí. Musel jsem myslet na rozměry křižníku. Patnáct set metrů! Něco takového jsem v životě neviděl. Musel jsem se ovládat, abych se nezeptal, jestli jej postavili na Zemi.

Jistěže ano! Jiná možnost přece nemohla existovat. Měl jsem z toho zamotanou hlavu, přestože jsem se na to snažil dívat jako na nějaký geniální trik. Ale pořád dokola se mi vracela úvaha, že Rhodan měl přece 56 let času, aby mohl v klidu a nerušeně vybudovat svou moc.

Jiné bytosti Galaxie ani netušily, jakou neskutečnou moc. Musel jsem si udělat jasno.

Ne, nemohl jsem říct, že bych je nenáviděl, tyhle malé, a přitom tak velké Pozemšťany. Měl jsem ovšem pocit, že jim nepřísluší takhle svévolně zacházet s náhodně získanými zkušenostmi a vědomostmi jiných inteligencí. Kdyby Rhodan na Měsíci nenarazil na ztroskotanou arkonidskou loď, dodnes by tu existovala jen jakási primitivní, nanejvýš jenom pionýrská vesmírná plavba.

Proklínal jsem osud, že mě nechal zaspát tak důležitou vývojovou etapu.

Pak tu bylo ještě něco, co mě naplňovalo zvědavostí. Jak starý byl vlastně Perry Rhodan? Kdykoliv se objevil na obrazovce, vypadal pořád jako svěží třicátník.

To přece byla nějaká maska! Co jiného! Moje průzkumy u profesora Steinemanna prokázaly, že Perry Rhodanovi musí být 104 let! I kdyby se udržoval s pomocí arkonidské medicíny byl přesto starým a opotřebovaným mužem. Dával jsem mu maximálně deset let života.

Tiše jsem se zasmál. Encyklopedie o téhle záležitosti taktně pomlčela. Jen ať si lidé myslí, že Rhodan je dítětem záračného stvoření. Občas se v souvislosti s ním šušalo o nesmrtnosti, což však musel být úplný nesmysl.

Lekl jsem se a to mě vytrhlo z myšlenek. Tombe Gmuna mě oslovil.

„Máte u sebe originály diplomů, pane?“

„Jakže? Ano, jistě. Pro osobní oddělení?“

„Ne. Nejdříve pro Sluneční rozvědku.“

„Nevinně se na mě usmál, ale jeho temné oči mě zkoumaly. Projevil jsem mírný neklid, který zachvátí každého neposkvrněného člověka, dostane-li se do styku s ochránci zákona.“

„Ještě ke všemu!“ poznamenal jsem. „No dobrá, tak pojďme. Pomyslel jste taky na to, že bych mohl dostat hlad? Cesta byla dost namáhavá.“

Gmuna se zasmál. Zdálo se, že svou profesionální nedůvěřivost na chvíli odložil.

Kráčel jsem k otevírajícím se dveřím. Kdyby mě teď posadili před obyčejný rentgen, byl by konec!

Tohle v mém plánu znamenalo faktor nejistoty. Psychozářič jsem musel nechat v kufru na letišti, jinak to nešlo. Moje speciální vybavení leželo na bezpečném místě.

V duchu jsem se připravoval na setkání s nějakým mutantem. Byl jsem připraven. Můj ochranný monoblok byl aktivován.

Za psacím stolem se zvedl podsaditý, ramenatý muž v uniformě Slunečního Impéria:

„Kosnov,“ představil se mi. „Prosím, posaďte se, doktore.“ Usedl jsem a zahleděl se na neobvykle fluoreskující tkaninu jeho uniformy.

„Promiňte,“ řekl jsem spontánně. „Můžete mi říct, co je to za látku? Jaký je to materiál?“

Muž si odkašlal a pokynul Gmunovi, aby odešel.

„Jistě. Ještě jsem nepotkal vědce, který by se na to nezeptal.“ Můj šestý smysl se opět ozval.

„Dobrá práce. Byla to zkouška. Hledají tě. Rafinovaně. Musíš se líp ovládat.“

Seděl jsem tváří v tvář muži, který bezesporu patřil k užšímu štábu Rhodanových spolupracovníků. Kosnov byl šéfem rozvědky.

Počkal jsem, až Evelyn Tuniksová připraví počítač. Měl jsem asi pět minut času.

Před necelou hodinou byl odhalen můj podvod s lékařem Flynnem. Šéflékař rozvědky pochopitelně netušil, že se během vyšetřování nachází pod působením hypnózy. Dokázal jsem ho ovlivnit zcela nenápadně. Jeden z asistentů se pod mým vlivem postavil do kabiny a jeho tělo bylo prosvíceno namísto mého.

Nechápu však, jak na to mohli přijít ještě šest dní poté. Dostal jsem od Alfonse Bonkuna zprávu, že dojde k náhlé kontrole.

Bonkun byl mnou ovlivněný pomocník v laboratoři. Oznámil mi to vysílačkou. Stačil ještě zjistit, že kontrolní skupinu povede nějaká telepatka. Pak bylo spojení zrušeno.

Seděl jsem v bunkru zkušební jednotky T-18. Evelyn Tuniksová pracovala na přípravě řešení úkolu, který jsme dostali před čtyřmi hodinami šlo o testy kosmického člunu typu Space-Jet.

Kontrolní listina počítačového zařízení byla odškrtná. Před dvěma hodinami došlo k mimořádným bezpečnostním opatřením. Nejdříve jsem si myslel, že mě snad objevili. Ale když už jsem se chtěl dát na útěk, zjevil se muž, jehož jméno mě připravovalo o klidný spánek.

Pořád ještě vidím sám sebe, jak na něj překvapeně zírám. Samotný pohled na něj mě ničil. Bylo mi, jako by mi viděl až do morku kostí. Pokud někdo mohl znát bytosti, jako jsem já, pak to byl právě on.

Perry Rhodan, První administrátor Slunečního Impéria! Ovšem muž, který ke mně přišel, nemohl být stár 104 let! Byl to sportovní, energií nabitý Pozemšťan, vysoký asi jako já, v ramenou však o něco rozložitější.

„Proč na mě tak zíráte?“ zeptal se.

„Vzpomněl jsem si na vaše datum narození, pane,“ vykoktal jsem.

Rozesmál se. Smál se tak srdečně, až se mi to zdálo nepřírozené. Byl jsem z toho v šoku, takže jsem jeho zájem o parametry a schopnosti nového člunu vnímal jen tak napůl. Krátce nato mi šéfmatematička pošeptala, že šéf by chtěl člun osobně vyzkoušet.

Byla to prostě nešťastná shoda náhod, že právě v tu dobu objevili můj podvod s rentgenovým snímkem. Někdo pojal podezření. Možná se některý z těch dvou ovlivněných doktorů vzpamatoval.

Rhodan opouštěl zkušebnu. Díval jsem se za ním. Bylo možné, že by mu opravdu bylo 104 let? To určitě ne, tvrdil mi můj rozum.

Možná že skutečný Rhodan dávno zemřel? Že ho ze státně politických důvodů nahradili dvojníkem?

Díval jsem se na obrazovku s novým člunem. Rhodan ho chtěl osobně testovat.

„Měl jsem ještě dvě minuty. Hotovo!“ oznámila Evelyn.

Stiskl jsem tlačítko dálkového ovládání. V nitru člunu se probudily motory. Evelyn zesílila energetické pole.

Pak se na panoramatických monitorech začali objevovat nenápadní muži. Blížili se. Za nimi kráčela mladá, blondatá, až bělovlasá žena. Její napjaté držení těla mi prozrazovalo, že se soustřeďuje. Byla to telepatka.

Evelyn se zaměstnávala druhou fází příprav. Prudce jsem vstal a vykročil k těžkým dveřím bunkru. Než jsem je otevřel, zapnul jsem deflektor. Měl jsem jej zavěšený na prsou hned vedle aktivátoru buněk.

Okamžitě jsem se stal pro obyčejné oči neviditelným. Prošel jsem dveřmi a rozběhl se k větrací šachtě. Jednoduchý zámek povolil, odsunul jsem mříž a v mžiku jsem se schoval dovnitř.

Přišli okamžik poté. Byli v uniformách a v rukou svírali paprskomety. Mezi nimi šla ta štíhlá žena. Generál Kosnov tam byl také.

Když jsem v pozadí objevil i značně popleteného šéflékaře, bylo to jasné.

„Víte o něm?“ zeptal se generál té ženy.

Zavrtěla hlavou. Byla oblečena civilně. Přesto mi ale bylo jasné, že musí patřit k Rhodanově jednotce mutantů.

Dával jsem si pozor na svůj monoblok. Kdybych se prozradil jediným impulzem, bylo by sakramentsky zle.

Šli dál, velmi opatrně, jak se mi zdálo. Dva arkonidští bojovní roboti zaujali postavení u mé mříže, což mi bylo vcelku jedno, protože jsem si cestu útěku už vybral.

Lezl jsem jednou ze šachet pryč odtud.

Přesně jak jsem předpokládal, vyústila těsně vedle hlavního vchodu do kontrolního bunkru.

Asi deset metrů odtud nechali stát své vrtulníky. Opatrně jsem sáhl k pasu a vytasil svůj psychozářič. Pokud moje předpoklady souhlasily, nejpozději za tři minuty tu muselo propuknout peklo. Za tu dobu už museli zjistit, že nejsem uvnitř.

Uvolnil jsem mřížku a vyplazil se ven. Nejbližší stroj byl prázdný. Opodál stáli čtyři piloti a povídali si.

Proklouzl jsem pootevřenými dveřmi a posadil se do pilotního křesla. Ohlásil se můj šestý smysl.

„Musíš se vrátit. Pod svíčkou je největší tma. Ukaž se!“ Psychozářič začal pracovat. Čekající piloti se obrátili, nejspíše na mě pohlédli a odložili své nebezpečné zbraně na zem. Náhle v bunkru zaječely poplašné sirény.

Nastartoval jsem vrtulník a vzlétl kolmo vzhůru.

Pak jsem ještě chvíli čekal na okamžik, jehož jsem podle všech zákonů logiky musel využít. Museli zřetelně vidět, že v tom stroji sedím.

Byl jsem klidný a vyrovnaný, když jsem se vyklonil a zahájil palbu proti dvěma robotům, vybíhajícím z hlavní brány bunkru. Levou rukou jsem přitom vypnul deflektor a ujistil se, že mě piloti spatřili. Pak jsem zahájil palbu z palubních zbraní a zničil zbývající stroje.

Stačilo, že mě viděli. Ještě jsem se přesvědčil, že jsem nikoho nezranil. Neměl jsem důvod zabíjet.

Přelétl jsem tříkilometrovou bezpečnostní zónu mezi T-18 a obrovskými halami loděnic, kde se vyráběly rychlé čluny typu Gazela.

Než si tam uvědomili, co se děje, přistál jsem.

Moje světle modrá kombinéza mě označovala jako vedoucího inženýra. Sotva jsem vystoupil, křikl jsem na několik okounějících mužů: „Nechte všechno být a uzavřete celou oblast: Atentát na T 18. Kde najdu službu konajícího inženýra?“ Reagovali rychle.

„Ve velínu loděnice, pane!“

Přikývl jsem a rozběhl jsem se. Zmizel jsem za nejbližším obřím zvedákem, a sotva jsem byl mimo jejich dohled, zapnul jsem deflektor a stal se zaručeně neviditelným.

Od této chvíle běžel můj plán přesně podle hodin. Muselo se mi podařit vrátit se na T 18 za 30 minut. Rhodanův start byl určen na půl druhé. Zdálo se mi nepravděpodobné, že by jej odsunuli. Jak mi Evelyn sdělila, údajně šlo o nějakou speciální akci.

Nebyl to problém. Rozběhl jsem se a zakrátko jsem minul skupinku rozrušených lidí, kterým nějaký důstojník právě vysvětloval, že jsem je tahal za nos. Byl to Tombe Gmuna. Minul jsem ho tak těsně, že jsem se ho málem dotkl. Nevšiml si mě. Pravděpodobně by nikoho ani nenapadlo, že poběžím zpátky.

V tom spočívala moje šance. Musel jsem ji využít, dokud se mi nabízela. Bytosti mého druhu nesmějí dlouho váhat. Před nízkým plotem uzavřeného okruhu jsem chvíli zůstal stát. Sledoval jsem přistávající lodě a čluny s ozbrojenci. Ti všichni po mně pátrali.

Naplněn obavami jsem přeskočil plot a pokračoval v běhu. Už jsem neměl čas, abych vyhledal své úkryty se speciálním vybavením. Zůstal mi jenom deflektor a psychozářič, nevinná hračka, která na mutanty nepůsobila. Dokonce i duševně stabilní lidé se proti jeho vlivu dokázali ubránit.

Prakticky jsem byl odkázán jen a jen na svůj instinkt, který mi nyní kázal vsadit všechno na jednu kartu. Ovšem má cesta byla daleká! Potřeboval jsem proviant, funkční přístroje a čerstvou vodu. Stejně tak jsem potřeboval kvalitní palubní počítač kvůli propočtům galaktonautických transic, a několik hodin času na přípravu.

V testovaném kosmickém člunu bylo všechno, co jsem potřeboval. Vlastně to vypadalo docela dobře, protože jsem měl dojem, že k němu proniknu.

Blížil jsem se splnění svých přání, ale musel jsem přitom počítat s velice důležitým faktorem.

Ten faktor se jmenoval Perry Rhodan!

Nemilosrdný osud mě svedl dohromady s nejnebezpečnějším mužem Země. Docela bych se obešel bez setkání s ním. Utíkal jsem, ale přistihl jsem se při tichém smíchu. Rhodan byl určitě nebezpečný nepřítel, ale komu byl přítelem, ten mohl určitě mluvit o štěstí!

K bunkru jsem doběhl za patnáct minut. Tam už jsem se musel vyhýbat robotům, což se mi dařilo, protože s mým návratem nikdo nepočítal.

Daleko za mnou se shromáždily davy. Nebe nad halami se černalo nejružnějšími letouny.

Zvolna jsem míjel dlouhou betonovou stěnu, až jsem objevil malou startovní plochu pro lehké kosmické čluny, odtud vzlétali zkušební piloti.

Rhodan stál v kruhu několika vědců a důstojníků před strojem. Blondýnka tam už nebyla. Pravděpodobně ji nasadili do pátrací akce.

Ted' jsem nemohl být ve větším bezpečí, nikde jinde než v bezprostřední blízkosti nejmocnějšího muže.

Přišel jsem co možná nejbliž k němu. Několika skoky jsem se ocitl mezi přistávacími nohami člunu. Zůstal jsem tam a naslouchal jsem, jestli je někdo uvnitř.

Rhodan stál ani ne pět metrů ode mne. Jeho jindy přísná, hranatá tvář se nyní uvolnila. Měl jsem dojem, že se ho můj útek nikterak nedotkl. O to nervóznější však byl Kosnov. Slyšel jsem, jak cosi překotně vysvětluje. Rhodan mlčel. Občas se pobaveně pousmál.

„Uzavřete kosmodrom, Petře,“ přikázal nakonec naprosto klidným hlasem. „Přišel si sem pro loď. Zavolejte ho veřejně interkomem a požádejte ho, aby se s vámi spojil.“

Kosnovovi se z tváře vytratila barva. „Pro... prosím, pane?“

„Přesně tak! Vy ho snad chcete zastřelit? Dopřejte mu přátelské přivítání a hezky se o něj starejte, dokud se nevrátím. Zabraňte mu pouze v tom, aby nám nesebral nějakou loď. Víc toho na práci nemáte.“

„Ale, pane, já osobně se domnívám, že by...“

Rhodan vzdychl a podíval se na hodinky. Už měl na sobě skafandr.

„Neztěžujte mi život, Petře. Je sám a zoufalý. Jeho dosavadní činnost byla velmi zajímavá. Je úžasné, jak precizně pracoval, aby si obstaral diplomy a doporučení. Musí to mít nějaký smysl. Vyzvěte ho, aby se vám vzdal. Pak uvidíme. Za tři dny se vrátím. Odvolejte už konečně své lidi z lodi.“

Rychle jsem uhnul od vstupu, protože se z něj vyvalil tucet vojáků. Mladý kapitán podával hlášení.

Šklebil jsem se, když hlasitě oznamoval, že hledaný ve člunu zaručeně není!

Rhodan přikývl, pak podal svým lidem ruku. Využil jsem toho a nastoupil jsem. Musel jsem to udělat naprosto tiše, to bylo všechno.

Rozhlédl jsem se po velínu a vklouzl do skříňky s nářadím. Právě včas, protože přišel Rhodan.

Můj krevní oběh pracoval klidně a rovnoměrně. Když jsem po chvíli nahmatal energetickou zbraň, ulevilo se mi. V mé bezprostřední blízkosti se připravoval ke startu nejtajuplnější muž vesmíru. Asi se rozhodl letět na nějakou inspekci. Patřil k těm, kdo se starají o všechno.

O pět minut později jsem pocítil slabý závan neutralizačního pole.

Pohon zařval. Tyto zvuky jsem vnímal s pocitem velkého zadostiučinění. Moje fotografická paměť mi předváděla obrázky ze starých časů. Byly krásné a šťastné.

Sám Rhodan mi osobně a nechtěně nabídl příležitost, na kterou jsem tak dlouho čekal.

„Stejně jsi spal příliš dlouho!“ oznamoval mi tiše můj šestý smysl. Zlostně jsem se zašklebil. Pořád tyhle pochybnosti! Vždyť mi to přece vyšlo!

Strašlivé bolesti se skoro nedaly vydržet. Začalo to v hlavě, pak kolem páteře, až mi to nakonec zaplavilo celé tělo.

Po třetí transici hyperprostorem jsem se ve skřínce zhroutil. Rhodan nic neslyšel, motory řvaly.

Neuvěřitelně jsem trpěl. Nejradši bych křičel bolestí, ale musel jsem se ovládnout.

Pomocí zbytků rozumu jsem poznával, jak jsem Rhodana podceňoval. Musel kypět zdravím pračlověka. Musel trénovat jako vrcholový sportovec.

Ted', po třetí transici, jsem byl na konci se silami. Už jsem takovým podmínkám odvykl. Stačil jsem se jen navléct do skafandru, ale to bylo všechno. Ted', když jsem byl ochablý a zničený, neměl jsem sílu na to, abych Rhodana přepadl se zbraní v ruce, jak jsem měl původně v úmyslu. Ležel jsem v ponižujícím úkrytu a mučily mě bolesti. Musel jsem čekat a doufat ve zlepšení. Kdyby se Rhodan náhodou podíval do téhle skříňe, dostal by mě a ani bych se nedokázal bránit.

Proto jsem byl stále potichu. Moje velmi rychlá buněčná regenerace mě za hodinu postaví na nohy. Ted' už všechno záleželo jen na tom, aby mi ten chladnooký barbar dopřál šedesát minut.

K tělesné bolesti se přidávala nekontrolovatelná psychóza ze strachu.

Rhodan třikrát transitoval. Podle rematerializační bolesti musel pokaždé překonat velikou vzdálenost. Kam mě to, u všech čertů, vlastně vezl? Budu vůbec ještě schopen najít svou cestu mezi hvězdami? Co se stane, jestli jsme se ocitli v nějaké mně naprosto neznámé oblasti Galaxie?

Musel jsem sebrat všechnu sílu vůle, abych potlačil revoltu svých instinktů a smyslů. Hledal jsem záchranu v nenávisti vůči Rhodanovi, ale nedařilo se mi tak silný pocit vyvinout.

Navíc se ve mně něco zapříchlo a nedovolovalo mi to vidět tohoto muže jako zlého a brutálního. Proto jsem ho ve skutečnosti ani nemohl nenávidět.

„On za nic nemůže, ty blázne!“

Nezbývalo mi než čekat a čekat.

Když uplynula půlhodina, odvážil jsem se doufat, že Rhodan doletěl ke svému cíli. Kdyby ne, určitě by už zahájil další transici. Takhle snad už letěl k nějaké konkrétní sluneční soustavě.

Po hodině bolesti hlavy odezněly. Po dalších třiceti minutách skončila regenerace mých buněk. Upadl jsem do hlubokého spánku, abych načerpal nových sil, a za čtvrt hodiny jsem se automaticky probudil. Rhodan brzdil let, jak jsem podle zvuků agregátů poznal. To znamenalo, že bychom měli brzy přistát. Okamžitě jsem si uvědomil, že pokud přistane někde, kde by se mu mohlo dostat podpory, bylo by všechno marné. Nesměl jsem připustit, aby přistál. Rychle jsem vstal a sáhl po zbraní. Co teď? Rozrazil jsem dveře. Tři metry přede mnou stálo pootočené pilotní křeslo. Rhodan se na mě díval. Nehnul přitom ani brvou. Ústí hlavně jeho paprskometu mi dokazovalo, že už o mně dávno ví. Strnul jsem. Jak to bylo možné? „Tvůj monoblok, hlupáku! Vzdal ses ho!“ Takže jsem zjistil, že můj protějšek ještě ke všemu disponuje určitými telepatickými vlohami. „Zahod’ zbraň a vrať se do skříně, Arkonidane!“ Tato naprosto klidně formulovaná slova mě zasáhla jako rána klackem. Rhodan jednal jako stroj. Nevypadal ani zaskočeně, ani vystrašeně. Kromě toho včas zjistil, že má na palubě černého pasažéra. Bylo mu jasné, že jsem ten uprchlík z Gobi. Byl to prostě dokonalý bojovník. Protože jsem to upozornění nehodlal poslechnout, zmáčkl spoušť své zbraně. Náhlá gravitace pěti g mě strhla k zemi. Dopadl jsem tak tvrdě, že jsem málem ztratil vědomí. Slyšel jsem ho, jak se směje, a začal jsem ho nenávidět. Ten malý barbar se opovážil použít takový trapný trik proti arkonidskému admirálu flotily a vědci Velkého Impéria! Nesmyslně jsem se rozčílil. Byl jsem hluchý a slepý. Sebral jsem všechnu sílu a skočil mu po krku. Na chvíli se obrátil k ovládacímu panelu. Na monitorech se zjevila pouštní krajina. Když se obrátil zpět, už jsem byl u něj. Konečně vypadal překvapeně. Patrně mě považoval za neschopného pohybu. Strhl jsem ho z křesla a praštil s ním o podlahu. Popadl jsem ho za nohu a překroutil mu ji, ale otočil se celým tělem a hmat ztratil účinnost. Chytil jsem ho za krk. Snažil se bránit, ovšem jen slabě. Když jsem se triumfálně zachechtal, stalo se něco, co díky mému neuváženému chování. muselo zákonitě přijít. Kosmický člun narazil. Pohlédl jsem na monitory, ale ukazovaly jenom plameny v písečných dunách. Neovladatelná síla mě strhla, uvolnila mé sevření a odhodila mě dozadu. Narazil jsem na podstavec pilotního křesla, sklouzl jsem a zastavil se až u stěny. Rhodana najednou nebylo vidět. Asi ho to odhodilo do nějakého kouta. Rychle mi došlo, že jsme přistáli ještě relativně měkce, asi na břiše. Byl jsem trochu omráčený. Zlost odezněla stejně rychle jako přišla. Zoufale jsem se snažil uvolnit zapříčené nohy. Pode mnou řvaly agregáty. Zkontroloval jsem si skafandr. Byl v pořádku. Právě včas, protože jsem zaslechl syčení unikajícího vzduchu. Přistáli jsme tedy na planetě bez vzduchu. Na obrazovkách se objevil kouř. Hlavní pohonný agregát hořel. Nepoškozené varovné zařízení se rozječelo. Nastal nejvyšší čas k opuštění hořící lodi. Vtom se přede mnou vynořila postava. V tom kouři jsem nepoznával podrobnosti, ale musel to být Rhodan. Cítil jsem jeho sevření. Škubl a vysvobodil mi nohy ze zajetí. Pak zmizel směrem k nouzovému východu. I já jsem měl nejvyšší čas, ale ještě jsem hledal zbraň. Nehodlal jsem opustit loď bez paprskometu. Našel jsem jej pod křeslem. Poplašné zařízení ječelo stále pronikavěji. Potácivě jsem nahmatal žebřík a lezl nahoru. Sotva jsem opustil člun, položil jsem se na jeho povrch a sklouzl dolů. Kov byl určitě rozpálený, ale díky skafandru jsem to nepocítil. Dopadl jsem do písku před rozbitou přídílí. Chvilí jsem zůstal ležet, teprve pak jsem otevřel oči. Rhodan nestřílel. Díval jsem se přímo do nebe. Bylo černomodré a viselo na něm obrovské bílé slunce, které vypadalo jako žhavé oko vražedné příšery. Pozvedl jsem zbraň a rozhlédl se. Rhodan už byl dost daleko. Vysvobodil mě a pak mě nechal být. V pořádku, to bylo fér, pomyslel jsem si a usmál jsem se, když jsem spatřil cíl jeho cesty. Asi dva kilometry od nás se nad pouští klenula ocelová kopule. To musela být základna. Zapnul jsem vysílačku v helmě a důrazně jsem řekl: „Hej, barbare, mám tě na mušce! Přece si nemyslíš, že tě nechám jen tak odejít?“ Ale neodpovídal, takže jsem namířil a zmáčkl spoušť. Zářivý paprsek se zaryl do písku deset metrů za ním. Slyšel jsem ho zaklít. Takže mě slyšel. „Díky, barbare, teď jsme si kvit. Vytáhl jsi mě zpod křesla a já teď schválně střílel mimo!“ Zasmál jsem se, protože mi ještě pořád bylo do smíchu.

Dávno se ukryl a i já změnil pozici. Rhodan teď vypadal, jako by mě chtěl jednou dobře cílenou ranou dostat.

Zřícená loď mu teď nebyla nic platná, proto její trosky na dálku podpálil soustředěnou palbou a zbavil mě tak dobrého úkrytu.

Došlo k souboji v nepříznivých podmínkách.

Rhodan na tom byl lín. Jednak se ocitl blíž kovové kopuli, a pak měl také lepší výhled do kraje.

Přesně mezi námi doutnala zčernalá hromádka šrotu, která kdysi bývala skvělým kosmickým člunem. Několik vteřin mi trvalo, než jsem odhadl Rhodanovy úmysly. Určitě počítal s tím, že budu chvíli váhat kam se ukrýt, takže se asi znovu vydal na cestu ke kopuli. Pokud ano, teď jsem ho mohl zničit.

Sevěl jsem zbraň pevněji v ruce, zaklekl, a když jsem opodál objevil několik balvanů, vhodných jako úkryt, vyskočil jsem a sprintoval k nim. Běžel jsem jako závodník.

Šesti skoky jsem se ocitl na místě.

Cestou jsem však v dálce viděl Perryho Rhodana, který dělal přesně to, co mě napadlo.

Ležel jsem v písku, ztěžka jsem oddechoval a klel. Rhodan utíkal.

Běžel ke kopuli.

„Hlupáku! Lehni si, třikrát se zhluboka nadechni a střílej! Je nekrytý!“

Jistě, to přece byla jediná možnost! Rhodan se ani neohlížel. Proto jsem se to rozhodl risknout.

Padl jsem k zemi a zamířil jsem. Kdybych ho minul hned napoprvé, schoval by se mi a už by si dával pozor. Musel jsem ho zasáhnout. Rhodan teď byl mým nepřítelem! Pokud by se mu podařilo dorazit ke kopuli přede mnou, byl bych definitivně ztracen.

Základna byla jistě bezvadně vybavena. Musely tam být i vysílačky, pomocí nichž si přivolá záchranu. Až bude uvnitř a aktivuje energetický ochranný štít, budu mu vydán na milost a nemilost. V nejhorším případě mě nechá umřít žízni.

Kdyby se mi do té stavby podařilo vlézt před ním, bylo by to obráceně. Takže to bylo jasné. Tady šlo o všechno. Buď a nebo.

Zamířil jsem a stiskl spoušť.

Smrtonosný paprsek zasvítl nad dunami, minul Rhodana o vlásek a zabořil se do písku před ním. Tlaková vlna mého nepřítele odmrštila obličejem k zemi.

Kdybych počítal s jeho neuvěřitelnou schopností reakce, následující chyba by se mi určitě nestala. Potřeboval jsem dvě vteřiny, abych oslněnými očima znovu zachytil cíl.

Během této kratičké doby Rhodan vyskočil a uhnul, skutálel se stranou, takže ho další paprsek znovu minul.

Vypálil jsem zase a už bez namíření, ale to už ten d'áblův spřeženec zmizel z dohledu. Ani jsem nevěděl, kam se mi schoval.

Číhal jsem se zadrženým dechem. Vzdálenost dělala nějakých čtyři sta metrů. Pro energetickou zbraň žádný problém. Vypnul jsem mikrofon své helmové vysílačky, ale přijímač jsem nastavil naplno. Pozorně jsem naslouchal.

Kromě obvyklých rušivých šumů nebylo nic slyšet. Rhodan asi vysílačku také vypnul. Pravděpodobně se teď snažil jít podle zvuků mého dechu.

Vtom to ve sluchátkách zapraskalo. Zrovna jsem uvažoval o tom, jak je možné, že Rhodana první výstřel minul.

„Haló, Arkonidane, slyšíš mě?“

„Slyším, barbare. Co chceš? Budeš prosit o milost? Mám tě na mušce. Za chvíli to zmáčknu.“

Rhodan se zasmál. Dobře věděl, že ani netuším, kam se mi schoval.

„Ty jeden ospalče,“ odpověděl měkce. „Na Arkonu jsem si musel poradit se stovkami takových, jako jsi ty.“

To mě velice rozezličilo. Bylo pro mě těžké vypořádat se s takovou urážkou. Neměl jsem to v povaze. Rhodan mě chtěl demoralizovat.

Znovu se zasmál.

„Šetři si vzduch, barbare! Jestli tě nechám přežít, půjdeš před soud Velkého Impéria.“

Bylo to odvážné tvrzení, ale zapůsobilo. „Zajímavé. Ty jsi kosmický agent Impéria?“

„A cos myslel?“ lhal jsem. „Už jsme zjistili, že tvá údajná smrt byla jenom trikem. Teď jsme tebe i tu tvou směšnou říši dostali. Brzy ti to spočítáme, barbare.“

Udělal jsem chybu, ale dosud jsem nevěděl jakou. Zase se smál a tentokrát jsem z jeho hlasu vycítil úlevu.

„Tvoje vědomosti pocházejí z Encyklopedie, Arkonidane. S tím mě nedostaneš.“

Zaskočilo mě to.

A Rhodan pokračoval.

„Sloužil bys počítači, Arkonidane?“

To mě rozčílilo. Vztekal jsem se. Bylo sprosté takhle mě urážet.

„Tak co, ty otroku počítače?“

Slyšel jsem nějaké zvuky. Přestal se smát.

„Oukej, Arkonidane, věc je jasná. Kdo se rozčiluje tak jako ty, nemohl přiletět z Arkonu. Už dlouhá desetiletí je arkonidská říše řízena centrálním počítačem. Podle jeho pískalky tancuje i tvůj slavný a osvětlený Imperátor.“

„To je špinavá lež!“ vykřikl jsem.

„Komu není rady, tomu není pomoci. Dobrá, vím aspoň, že jsi neškodný samotář. Prozradíš mi své jméno?“

Rychle jsem se vzpamatoval. Dobrá, tak mě tedy prokoukl. „Jmenuji se Atlan, jsem admirálem flotily Velkého Impéria, vědec a technik první třídy, odbornost kosmická kolonizace a vysokoenergetická technika. Z té tvé sluneční soustavy udělám kolonii, barbare.“

Chvilí mlčel. Cítil jsem se spokojeně, protože teď věděl, s kým má tu čest.

„Zní to velice hrdě, Vaše Vznešenosti,“ ozval se ironicky. „Moje manželka kdysi také mluvila podobným tónem. Znáš Thoru z rodu Zoltralů?“

„Ano!“ zalhal jsem. Toto jméno jsem znal jenom z dějepisu.

„Vzala si mě, Pozemšťana. Máme spolu syna. Nemyslíš, že Arkonidanka z vysoce postaveného rodu musela mít pro takové zásadní rozhodnutí pádné důvody?“

Kousl jsem se do rtu. Mlčel jsem.

„Oukej. Takže přemýšlíš. Říkáš si Atlan, že? Tak mě hezky poslouchej, Atlane! Thora souhlasila se sňatkem, protože Velké Impérium je na dně. Už neexistují žádné společenské rozdíly. I tvoje pýcha ztratila svou váhu. Nabízím ti čestné zajetí.“

„Zajetí?“ durdil jsem se.

„Přirozeně. Nebo si snad myslíš, že tě nechám odletět na Arkon, abys je tam všechny hezky informoval o tom, cos viděl na Zemi? To by nešlo. Pochop mě a vystup se zdviženými rukama z úkrytu.“

To byla ale drzost! Odmítl jsem.

„Chci být tvým přítelem a nikoliv zajatcem, barbare.“

Rhodan se tiše zasmál.

„Zvláštní, Atlane! Jak může přítel nazývat přítele barbaram?“

„Buď rád, že tě nenazývám přišerou,“ zabručel jsem.

Na chvíli se odmlčel. Byl to zvláštní souboj. Konečně klidně řekl: „Atlane, jestli se nevzdáš, budu tě muset zahubit. Bylo by mi to líto, ale nedal bys mi jinou možnost.“

„Zkus to.“

„Udělám to. Voda nám vystačí jen na pár hodin. Po třikrát čtyřiačtyřiceti hodinách zhasnou agregáty skafandrů. Tato planeta je hodně daleko od Země. Nazýváme ji Hellgate - Branou pekla. Už ses podíval na teploměr?“

Pootočil jsem se. Najednou jsem si uvědomoval, že můj agregát spotřebovává neobvyklou spoustu energie a také jsem pochopil proč - na slunci bylo 143 stupňů Celsia. Uvnitř ve skafandru čtyřicet stupňů!

Bytosti mého druhu netranspirovaly, ale pomalu jsem cítil, jak se začínám potit. Tahle planeta byla pravým peklem. Stála příliš blízko slunce.

„Takže?“ zeptal se Rhodan.

Nevědomky mi dal do rukou psychologickou zbraň. „Výborně!“ zvolal jsem spokojeným hlasem. „Bezvadná teplota, barbare! Na tvém studeném světě jsem pořád mrzl. Měl bys vědět, že slunce Arkonu je větší než to vaše. Vyrosl jsem pod ním. Já budu ještě stále čerstvý, až se ty utopíš ve svém vlastním potu. Nebo taky možná vyschneš na troud.“

Řekl mi, že jsem trdlo.

„Mám návrh, barbare! Vzdej se ty! Nic ti neudělám. Jestli máš aspoň kapku rozumu, tak...“

„Bez komentáře,“ přerušil mě. „Oukej, Atlane, od této chvíle to myslím smrtelně vážně. Mezi námi je válka.“

„Přijímám, pračlovče,“ řekl jsem a v duchu jsem si říkal, že má slova o otužilosti Rhodana určitě zaskočila. Nemohl vědět, jak trpím, protože jsem si za dlouhá léta pobytu na Zemi zvykl na tamější klima.

V krku jsem měl sucho a před očima mi tančily ohnivé kruhy.

Ve sluchátkách to cvaklo. Rhodan vypnul spojení.

Vystrčil jsem hlavu. Naproti se nic nehnulo. Rhodan se neodvažoval ze svého úkrytu. Začala vzájemná číhaná. Začalo vzájemné mučení.

Smysly mě opustily tak náhle, jako by mi někdo dal injekci. Vzbudil jsem se dvě minuty nato díky horkému vzduchu, který mě pálil v plicích. Podle všeho šlo o jen krátké bezvědomí.

Uplynulo dvanáct hodin od chvíle, kdy se Rhodan ozval naposledy. I já jsem mlčel. Zatím jsem spotřeboval litr vody. Musel jsem se neuvěřitelně ovládat, ale už tri hodiny má mysl neuvažovala o žádném jiném pojmu, jenom o vodě. Začínal jsem mít dojem, že můj organismus už neobsahuje vůbec žádné tekutiny.

Pomalu jsem se obracel z břicha na bok, zase na bok, na záda, abych se zbavil absorbovaného tepla z písku pod mnou. Začínal mě ovládat pud sebezáchovy, přestával jsem myslet logicky, prožíval jsem vteřiny smrtelné úzkosti a navalující se paniky.

Věděl jsem, že už to nemohu vydržet dlouho. Měl jsem sice spoustu koncentrátů, ale nemohl jsem pozřít ani sousto, neměl jsem hlad.

Cítil jsem už jen mučivou bolest celého těla zvnějšku i zevnitř. Naposledy jsem se zvedl, abych se podíval, jestli neuvidím Rhodana. Viděl jsem v písku skelnatou stopu po mém paprskometu. Nemohl být odtud dál než nějakých třicet metru.

Chvilí jsem uvažoval o tom, že bych prostě bezcílně střílel kolem místa prvního zásahu, ale pak jsem si uvědomil, že by mě to stálo příliš mnoho sil. Navíc bych Rhodana třeba ani nezasáhl, jen bych mu prozradil svou pozici.

Takže mi zbývalo jen čekání.

Dál jenom čekat.

Najednou jsem ho uviděl. Skákal v písku, kopal do něj a chechtal se. Už už jsem na něj zamířil, když mi došlo, že to jsou jen halucinace a hlaveň mé zbraně poklesla. Strašidelná postava se rozplynula. Zůstala jenom poušť, bezútěšná, zářivá poušť s miliardami krystalků odrážejících světlo.

Znovu jsem zatoužil po vodě. Měl jsem jí ještě litr.

Při životě mě držela pouze myšlenka na to, že i Rhodan trpí. Možná ještě víc než já. Ale zároveň jsem věděl, že se něco musí stát, a hezky rychle.

Najednou mi hlavou projela myšlenka:

„Je to telepat! Nezapomínej na monoblok!“

Rázem jsem se zbavil všech halucinací. Kdyby si mě Rhodan telepaticky zaměřil, znal by i mou pozici. To bych pak byl bez šance.

Chrchlivě jsem zanačoval.

Při poslechu vlastního hlasu jsem najednou dostal spásnou myšlenku. Zbystřil jsem a zrak se mi zaostřil.

Byl to plán - psychologický plán, který spočíval v touze zmučené kreatury po vodě.

Najednou jsem mohl zase logicky uvažovat. Naděje mě zbavila veškeré letargie.

Pomalu, opatrně jsem se napil. Klokotal jsem tak dlouho, dokud vyprahlá tkáň úst nevysála i poslední kapku. Nechtěl jsem pít, jen jsem si chtěl pročistit hlasivky. Po každém loku jsem mluvil hlasitěji a zřetelněji. Bylo to stále lepší a lepší. Riskoval jsem přitom, že přijdu o všechnu vodu, ale udělal jsem to.

Když jsem takhle vypil půl litru drahocenné tekutiny, byl můj hlas už zase v pořádku. Začal jsem si tiše propěvovat, a pak jsem se napil ještě jednou.

Mezitím jsem si sesumíroval text. Byl přihlouplý, ale měl splnit svůj účel. Šlo o pojmy jako „voda“ a „pít“. To bylo všechno. Hlavně aby se tato slova v textu objevila co nejčastěji.

Ještě jednou jsem si zkontroloval hlas. Pak jsem aktivoval vysílačku.

„Hej, barbare, jakpak se ti vede?“ zvolal jsem zvesela. Ten můj krásný, čistý hlas musel Rhodana přivést na pokraj šílenství.

„Hele, barbare, musím se smát, až mi tečou slzy. Br, ty jsou ale mokré. To je tvoje vina. Proč mě nutíš do takového pláče?“

Ztichl jsem. Poprvé padlo slůvko „mokrá“. Musel jsem postupovat opatrně, abych nevzpudil jeho podezření. Pravděpodobně se už mučil nedostatkem tekutin. Člověk nevydrží bez vody tak dlouho jako Arkonidan.

„Hej, barbare, proč neodpovíáš?“ zvolal jsem ještě hlasitěji. „Mám ti hodit trochu vody? Sám jsem se ještě pořádně nenapil. Hej, Rhodane, jsi tam? Jaké to je? He? Viděl jsem Pozemšťany umírat žízni! A co ty? Chceš se vzdát? Já držím své slovo. Nebudu střílet. Tak odpověz!“

Znovu jsem se zasmál, protože jsem věděl, že nemůže mluvit. I kdyby chtěl, hlasivky by mu to nedovolily.

Pak jsem začal provádět svůj plán.

„Hej, barbare, zazpívám ti jednu moč hezkou písničku. Tu melodii určitě znáš: Dávej pozor! Zpívá tvůj dobrý přítel Atlan.“

Chvilí jsem mlčel a pak jsem začal zpívat:

„Voda je mokrá,
voda je mokrá,
jak krásně se polyká,
jak krásně se srká.
Voda je chladná,
chladné je mokro,
plavu si v sudu,
protože dneska -
je voda mokrá.“

Byl to směšný a hloupý text, ale působil jako bomba. Zpíval jsem dál a dál.

„Voda je mokrá, ta voda je mokrá.“

Věděl jsem, že mě poslouchá. Určitě nenašel sílu vypnout příjem.

Zpíval jsem a zpíval, stejný text pořád dokola, až mi znovu vyschlo v hrdle. Už jsem se začínal obávat, že můj plán nevyšel, když se to stalo.

Ve sluchátkách se ozvaly chraplavé, nesrozumitelné zvuky. Někdo chtěl křičet, ale jeho krk to nesvedl.

Někde vpředu se zablesklo a paprsek dopadl na dunu třicet metrů ode mne.

Hotovo! Ztratil nervy a střílel!

Měl jsem to místo přesně na mušce. Při jeho druhém výstřelu jsem vypálil.

Paprsek dopadl se zničující silou. Rhodanova palba okamžitě přestala. Dvaceti dalšími paprsky jsem zasáhl jeho pozici a přestal jsem, až když mě automatika zbraně varovala a požadovala přestávku.

Naproti nebylo kromě vařícího se kráteru nic vidět. Rhodan už nežil.

Tupě jsem tím směrem zíral. Věděl jsem, že jsem zabil někoho, kdo mi mohl být dobrým přítelem.

Vstal jsem a ztěžka vykročil. Kopule se všemi svými lákavými poklady byla přes kilometr daleko. Pochodoval jsem žhavým pískem. Všechno cit jako by ve mně odumřel. Zachránil mě! Vytáhl mě z hořící lodi! Kdyby to neudělal, nedostal by se do potíží.

Tiše jsem zasténal. Vypil jsem poslední zbytky vody. Ten kousek ke kopuli ještě zvládnou.

V polovině cesty jsem si však musel odpočinout. Dostal jsem se do stínu skal. Padl jsem k zemi a zůstal ležet. Zbraň mi vyklouzla z ruky. Už jsem ji nepotřeboval.

Když jsem po chvíli s námahou zvedl hlavu, spatřil jsem ducha, pochodujícího po poušti.

Zasmál jsem se té halucinaci, ale přestal jsem, když duch klesl na kolena, zvedl ruku a pak nade mnou zasvištěl paprsek. Duch střílel. Postavil se a potácivě zmizel za skalním výběžkem.

Rozzlobil jsem se.

Já hlupák! Proč jsem se nešel podívat ke kráteru? Schoval se mi a teď mě ještě ke všemu málem dostal!

Nemohl jsem si pomoci, začal jsem ho obdivovat.

Několik vteřin nato jsem zmizel ve skalách. Už jsem neměl vodu. Vedro bylo nesnesitelné. Kopule, která mi mohla zachránit život, nestála dál než čtyři sta metrů a vedla k ní snadná přístupová cesta.

Číhali jsme na sebe dalších osm hodin. Použili jsme všechny myslitelné triky, abychom jeden druhého definitivně vyřídili. Nadávali jsme si a vyhrožovali, vzájemně jsme se vyzývali, abychom se vzdali.

Ale byli jsme jako oheň a voda. Když střílel, ruce se mu třáslly a oči toho moc neviděly. Nikdy mě netrefil.

V mém skafandru bylo téměř šedesát stupňů tepla. Rhodan byl nemilosrdný. Patrně se opět identifikoval s tím svým milovaným lidstvem, které viděl ohrožené, kdyby dovolil, abych pronikl do kopule.

Ten barbar neznal klid. Pravděpodobně už byl napůl mrtvý. Už nemohl mít žádnou vodu. Oba jsme byli fyzicky i psychicky na dně.

Kdybychom čekali ještě další hodinu, určitě by se nikdo z nás do kopule nedostal.

Opět jsem na pár minut ztratil vědomí. Když jsem se probudil, oči mě už neposlouchaly.

Hmatal jsem po zbrani, ale nenacházel jsem ji. Kromě toho už na mě byla příliš těžká, než abych ji uzvedl.

Přestávalo mi to myslet.

„Vzdej se! On se musí taky vzdát. Lez ke kopuli!“

Trvalo několik minut, než jsem se vzpamatoval. Znovu jsem zoufale nasál vodu, ale nezískal jsem už ani kapku. Končetiny se stávaly nadbytečnými přívažky těla. Netušil jsem, jaké nervové impulzy by s nimi ještě mohly pohnout. Najednou byl vchod do kopule už jen sedm metrů daleko. Klimatizace skafandru občas vysadila. Byla u konce s dechem. Už jsem nedokázal vydat ani hlásku.

Těsně před sebou jsem viděl ještě jednu plazící se postavu. Milimetr po milimetru se sunula po horké skále kupředu, hlavu nataženou.

I Perry Rhodan zahodil svou zbraň.

Takto jsme se plazili bok po boku k rudě natřenému vchodu kopule.

Na každý metr jsme potřebovali nejméně deset minut. Už jsem neviděl nic než ty červené dveře. Vyzařovaly magicky přitažlivou sílu. Pozemšťana jsem vedle sebe spíš tušil, než viděl. Po další hodině nekonečného trápení dorazil Rhodan ke vchodu.

Mně ještě zbývalo třicet centimetrů. Prohrál jsem.

Zůstal jsem ležet bez hnutí, oddán smrti. Všecko bylo marné.

Rhodan ležel přede dveřmi, ale nedokázal vzít za žlutou páku otevíracího mechanismu. Volal mě! Volal mě, svého nepřítele!

Zmobilizoval ve mně poslední zbytky sil. Doplazil jsem se k němu a sáhl nahoru. Rhodan už držel páku v ruce, ale neměl sílu. Chytil jsem ji přes jeho prsty a pak jsme společně zabrali.

Podařilo se.

Trvalo to nekonečné vteřiny, ale pak se rozezněla nějaká siréna a hned nato se dveře otevřely.

Potřebovali jsme dalších deset minut, než jsme se vsunuli do úzké místnosti. Když se mi pak společně s Rhodanem podařilo vstup zavřít, ocitl jsem se zase blízko bezvědomí. Připadal jsem si jako v odstředivce.

Pocítil jsem závan svěžího vzduchu. Stačil jsem ještě zmáčknout tlačítko, které mi pomohlo zbavit se helmy.

Nadechl jsem se a ztratil vědomí. Bylo mi, jako bych spolkl rampouch.

Probudil jsem se, jako bych ani nespál. Vedle mě to čvachtalo. Otevřel jsem oči a spatřil nohy robota. Držel v ruce kbelík a lál na hlavu nějakého muže vodu.

Rhodanův obličej byl znetvořen spáleninami - ale usmíval se. Jak spokojeně se šklebil!

Mně to však bylo jedno. Plně jsem se soustředil na vodu, kterou robot plýtl na jeho hlavu.

„Byls tvrdý oříšek, brachu,“ řekl tlumeně Rhodan. „Otevři ústa, robot ti dá napít. Byl jsem o deset vteřin rychlejší, Arkonidane.“

Když jsem na jazyku pocítil první kapky, nebyla to pro mě pouhá voda, ale něco hrozně vzácného a drahocenného. Rhodan mlčel. Nechal mě vzpamatovat se. Pil jsem a pil.

Moje tělo sálo jako vyschlá houba. Rhodan se smál. Znělo to trochu divně.

„Neuvěřitelné,“ řekl si jen tak pro sebe. „Málem by zabil nesmrtelného.“

Vydešeně jsem tu nádhernou vodu vyplivl. Najednou jsem pochopil, proč Rhodan vypadá tak mladě. Byl nesmrtelný! Takže všechny ty řeči a fámy, že snad kdysi objevil Planetu věčného života, souhlasily!

Přihloupě jsem se pousmál, ale viděl jsem, že na mě míří paprskometem. Dobrá, prohrál jsem. Nehodlal jsem dělat žádné další hlouposti.

„Jak dlouho jsme byli venku?“ zeptal jsem se chraplavě.

„Díky tvé paličatosti téměř čtyřicet hodin,“ postěžoval si. „A teď jsi stejně v mé moci.“

„Měl jsi jenom neslýchané štěstí, to je všechno,“ odpověděl jsem mu, i když jsem věděl, že ho nezachránilo štěstí, ale neuvěřitelná výdrž.

„Tvůj trik nebyl špatný, Atlane! Ty idiotské verše o vodě mě málem připravily o rozum. Jak tě to vůbec napadlo?“

Pokrčil jsem rameny. Už mi bylo zase docela dobře.

„Tak, napadlo mě to. Když jsem nemohl střilet... Ale mám taky otázku, barbare. Jak jsi unikl mému ostřelování?“

„Tvůj první výstřel mě o metr minul. Okamžitě jsem změnil pozici. Vklouzl jsem do malé jeskyně pod balvany.“

Jak jednoduše to znělo! Přitom to určitě nebylo lehké. Musel tam skočit jako šelma!

„A potom jsi za mnou utíkal, že?“

Přikývl.

„Ani ses neohlédl. Mohl jsem tě střelit do zad.“

„Jen neříkej!“ odporoval jsem. „Už jsi určitě neměl dost síly!“

Pokrčil rameny.

„Ale teď bych rád věděl, jak ses dostal na Zemi a cos tam pohledával!“ vyjel na mě.

„Hádej!“ dráždil jsem ho.

„Nemám náladu na hádanky. Už jsem odvyšlal zprávu. Za tři hodiny tu přistane můj lehký křižník. Do té doby chci vědět, co si mám o tobě myslet. Nestřím ve své říši neznámé cizince.“

„Chci jenom domů. To je vše.“

„To jsem si myslel,“ odpověděl Rhodan a znovu se napil. „Vypadá to, že jsi na Arkonu nebyl, už hodně dlouho, když ani nevíš o Regentovi. Kdy jsi na Zemi přistál?“

„Před jistým časem,“ vyhnul jsem se odpovědi. Nemohl jsem mu vyprávět o své základně na dně Atlantiku.

Povídali jsme si o různých věcech, když se zvenčí ozvalo dunění přistávající lodi. O několik minut později do kopule vstoupil její kapitán. Doprovázelo ho pět ozbrojenců.

Pomalů jsem se zvedl ze země. Robot ošetřil mé spáleniny a dal mi injekci.

Rhodan už byl zase fit.

Kapitán křižníku se se mnou nepáral. Vyndal z kapsy pouta a nasadil mi je.

„Máte něco proti tomu?“ zeptal se kousavě. Zašklebil jsem se na něj.

Rhodan stál v pozadí, ale řekl: „U tebe mi něco nesouhlasí. Nosíš v sobě nějaké tajemství. Za několik dní se vrátím a pak si vážně popovídáme. Teď nemám čas. Přemýšlej, jestli mi řekneš pravdu.“

Vojáci mi přinesli nový skafandr. Byl stejný jako ten, který jsem v tom horku venku totálně zdemoloval. Zatvářil jsem se nešťastně.

„Ještě tohle!“ zasténal jsem. „Nic horšího by tam nebylo?“

„Jdeme!“ zabručel kapitán, aby mi dal najevo, že s ním nejsou žádné žerty...